

תפ"ח 40001/05/12 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז תל אביב נגד עומר אלקרעאן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 40001-05-12 מדינת ישראל נ' אלקרעאן (עציר)

לפני: כב' השופטת שרה דותן - אב"ד

כב' השופט אבי זמיר

כב' השופט ירון לוי

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אושרה גז אייזנשטיין

פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

נגד

הנאשם:

עומר אלקרעאן (עציר)

ע"י עו"ד עלא תלאווי - הסנגוריה הציבורית

הכרעת דין

השופט ירון לוי:

פתח דבר

1. ביום 16.12.2010 (להלן: "**יום האירוע**" או "**יום הרצח**") נמצאה שושנה לוי (להלן: "**המנוחה**"), קשישה כבת 75, על ידי בנה ונכדה, בדירתה ביפו, ללא רוח חיים, כשהיא שוכבת על הרצפה, כפותה בידיה וברגליה ומכנסי תינוק תחובים בפיה. הדירה נמצאה באי-סדר מוחלט, חפצים פזורים בכל עבר, דלתות הארונות הושארו פתוחות ומגירות הוצאו ממקומן.

לאחר חקירת משטרה מאומצת ומורכבת, הוגשו לבית משפט זה, בחודש מאי 2012, שני כתבי אישום, המייחסים לנאשם ולרעייתו, סמר אבו חאמד (להלן: "**סמר**"), בנפרד, עבירות רצח תוך ביצוע עבירה אחרת (שוד) לפי סעיפים 300(א)(3) ו-402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") וקשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק. עניינה של סמר נדון בפני הרכב בראשות כב' השופטת נ. אחיטוב. ביום 05.01.2014 הורשעה סמר בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום וביום 25.03.2014 נדונה למאסר עולם. הכרעת דין זו, עניינה בנאשם בלבד.

כתב האישום

2. ואלה עובדות כתב האישום המיוחסות לנאשם:

- (א) המנוחה התגוררה בגפה בדירה בקומה השלישית בבניין ברחוב שדרות ירושלים 37 ביפו (להלן: "**הדירה**").
- (ב) בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, היה הנאשם נשוי לסמר, והשניים התגוררו בקלקיליה.
- (ג) מספר שנים קודם נישואיה לנאשם, התגוררה סמר עם בני משפחתה בשכנות למנוחה, באותו בניין והכירה את המנוחה.
- (ד) לאחר נישואיה לנאשם, נהגה סמר לבקר מעת לעת את בני משפחתה, שחלקם נותרו להתגורר ביפו.

- (ה) במועד בלתי ידוע, לפני יום האירוע, ונוכח קשיים כלכליים אליהם נקלעו, קשרו הנאשם וסמר קשר לשדוד את המנוחה בדירתה.
- (ו) במסגרת הקשר ולשם קידומו, לפחות בשתי הזדמנויות, הגיעה סמר לדירה, על מנת לבדוק, בין היתר, באלו שעות מצויה המנוחה בגפה, ובאיזה אופן ניתן להיכנס לדירה כדי לבצע את השוד.
- (ז) במסגרת הקשר, לצורך ביצוע השוד המתוכנן של המנוחה, הצטיידו הנאשם וסמר, בתיק של סמר (להלן: **"התיק"**), והכניסו לתוכו מספר פריטים: שרוכי נעליים, מכנסי תינוק, שקית ובה מלח, כפפות ומוט ברזל - האמורים להקל עליהם את ביצוע השוד.
- (ח) על מנת להוציא את הקשר לפועל, ביום האירוע, בסמוך לשעה 11:00 בבוקר, הגיעו הנאשם וסמר ליפו, כשהם נושאים עמם את התיק ובו הפריטים הנחוצים לביצוע השוד.
- (ט) סמר, אשר בהגיעה ליפו, הייתה לבושה בגלביה וכיסוי ראש מוסלמי מסורתי, נכנסה לחדר השירותים בבנין קופת חולים "מכבי" ברח' התקומה, שם הסירה מעליה את הגלביה וכיסוי הראש ונותרה לבושה במכנסי ג'ינס וחולצה. סמר עשתה כן על מנת להקל על הוצאת ביצוע השוד לפועל, וכדי שהמנוחה תזהה אותה ביתר קלות, עת תצלצל בדלת דירתה.
- (י) מיד לאחר מכן, ובהתאם לתכנון המוקדם במסגרת הקשר, הגיעו הנאשם וסמר לקומה השלישית בבנין בו התגוררה המנוחה. סמר הוציאה מהתיק את הכפפות, מסרה אותן לנאשם והוא עטה אותן על ידיו.
- (יא) כפי שתוכנן מראש, במסגרת הקשר, סמר צלצלה בפעמון דלת הדירה, בעוד הנאשם ממתין בסמוך לקיר בצד ימין של הדלת, על מנת שהמנוחה לא תבחין בו.
- (יב) כשפתחה המנוחה את דלת דירתה, התנפל עליה הנאשם, סתם את פיה בידו, גררה לתוך הדירה והשכיבה על הרצפה בסלון. סמר נכנסה אחריו וסגרה את דלת הכניסה לדירה.
- (יג) הנאשם וסמר כפתו, באמצעות שרוכי הנעליים, את רגליה של המנוחה וכן כפתו את ידיה מאחורי גבה. סמר מסרה לידי הנאשם את מכנסי התינוק שהביאו עמם, והנאשם דחף אותם לתוך פיה של המנוחה, כל זאת, על מנת להקל על ביצוע מעשה השוד המתוכנן. כתוצאה מכך, נחנקה המנוחה ואיבדה את הכרתה.
- (יד) בשלב זה, כאשר המנוחה מחוסרת הכרה, הנאשם וסמר תלשו שרשרת זהב שענדה המנוחה על צווארה, והחלו לחפש אחר שלל נוסף של כסף ותכשיטים ברחבי הדירה.
- (טו) הנאשם וסמר מצאו בדירה תכשיטים נוספים וסכום כסף של אלפי שקלים, הכניסו אותם לתיק ועזבו את הדירה, כשהם מותירים את המנוחה, על רצפת הסלון, שכובה על גבה, כפותה ומחוסרת הכרה, כשמכנסי התינוק תחובים בתוך פיה.
- (טז) כתוצאה ממעשיהם של הנאשם וסמר, המתוארים לעיל, כפיתת המנוחה, תחיבת מכנסי תינוק עמוק לתוך פיה, כשהיא שכובה על גבה, נחנקה המנוחה ונגרם מותה.
- (יז) הנאשם וסמר צפו והעריכו את קורות מותה של המנוחה, אשר הייתה בת 75 וסבלה ממחלות לב, כתוצאה ממעשה האלימות שנקטו כלפיה: חניקתה, השלכתה על הרצפה, כפיתתה, תחיבת מכנסי תינוק עמוק לתוך פיה והשארתה מחוסרת הכרה, והיו אדישים לכך.
- (יח) במעשים המתוארים לעיל, קשר הנאשם קשר ביחד עם סמר לביצוע שוד, ורצח בצוותא חדא את המנוחה, בכך שגרם במזיד למותה של המנוחה, במהלך ביצוע שוד ועל מנת להקל את ביצועו.

העבירות

3. על יסוד העובדות המתוארות לעיל, מיוחסות לנאשם העבירות הבאות:
- א. רצח תוך ביצוע עבירה אחרת (שוד) - עבירה לפי סעיף 300(א)(3) ביחד עם סעיף 402(ב) לחוק.

ב. קשירת קשר לביצוע פשע - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

המחלוקת

4. הנאשם לא חלק, למעשה, על עצם קרות האירוע, ועל מעורבות סמר במעשה, ביחד עם שותף או לבדה. המחלוקת בין הצדדים, מצומצמת ומתמקדת אך בטענה שהנאשם לא היה שותפה של סמר לעבירות. לטענת הנאשם, לא הוכח, במידת הוודאות הנדרשת, שהשתתף במעשי סמר, וקיים ספק סביר שמא השותף הוא אחר, או שסמר ביצעה את העבירות בגפה.
5. בהתאם לקו הגנה זה של הנאשם, מרבית ראיות התביעה הוגשו בהסכמה. עיקר העדויות בבית המשפט התמקדו בשאלת הוכחת או הפרכת זהות הנאשם כשותפה של סמר למעשים.
6. וכך הוצג קו ההגנה של הנאשם:

- (א) ביום 18.10.2012, כפר הנאשם, באמצעות סניגוריתו דאז, בפני הרכב אחר, בעובדות כתב האישום: **"הנאשם כופר באופן בלתי מסויג בעובדות כתב האישום. הוא נחקר בחלופי זמן רב מביצוע העבירה, טוען שלא היה לו כל קשר לאירוע, הוא היה בסכסוך עם אשתו, פרוד ממנה והיא בחרה לערב אותו בתלונתה כאמצעי נקם או כהגנה על אחר"** (פרוטוקול, עמ' 4, ש' 14-16). ביחס לראיות, טענה ב"כ הנאשם כי **"אין מחלוקת על שרשרת הדנ"א, על תוצאת המוות של המנוחה, על הדו"ח הפתולוגי"** (פרוטוקול, עמ' 4, ש' 20-21).
- (ב) ביום 19.12.2012, הורה סגן הנשיאה, כב' הש' ע. מודריק, על העברת הטיפול בתיק למוטב זה.
- (ג) ביום 27.08.2013 הצהיר עו"ד תילוואי - שהחליף את הסניגורית הקודמת וייצג את הנאשם לאורך כל ההליך בפנינו - **"אנחנו חוזרים על התגובה שלנו מה-18.10.2012, כפי שנרשמה מפי ב"כ הקודמת של הנאשם"** (פרוטוקול, עמ' 11, ש' 14-15).
- (ד) בסיכומיו בעל-פה, חזר הסגור ומיקד את המחלוקת: **"הטיעון שלנו מתייחס לזהות האדם שהיה עם סמר וביצע יחד איתה את העבירות"** (פרוטוקול, עמ' 95, ש' 15-16).
7. לאור כל האמור, השאלה היחידה, השנויה במחלוקת, העומדת במוקד הכרעת הדין היא: האם הוכח, במידת הוודאות הנדרשת בפלילים, כי הנאשם היה שותפה של סמר בביצוע הרצח?

הכרעה

8. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות והעדויות הרלבנטיות, הגעתי לכלל מסקנה, שיש להשיב בחיוב לשאלה וכי הוכחו, מעבר לכל ספק סביר, העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום.
9. מסקנתי זו מבוססת על שילוב עדות סמר, שותפתו של הנאשם בביצוע העבירות, ביחד עם חיזוקים ראייניים משמעותיים - העונים על דרישת החיזוק הנדרשת לצורך הרשעה על יסוד עדות שותף לעבירה, לפי סעיף 54א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: **"פקודת הראיות"**), ואף מעבר לכך; כדלקמן:
- (א) ממצאי דנ"א של הנאשם, סמר והמנוחה, שנמצאו על מכנסי התינוק, שהיו תחובים בפיה של המנוחה ועל השרוכים שבאמצעותם נכפתו ידיה ורגליה.
- (ב) תיעוד בסרטון מצלמות האבטחה, בסמיכות מקום וזמן לרצח, שבו נראים הנאשם וסמר.
- (ג) עדות חסן אל-מוגרבי (להלן: **"חסן"**), הנהג שהסיע, ביום האירוע, זוג הדומה בתיאורו לנאשם ולסמר,

מקלקיליה ליפו ובחזרה.

(ד) מחקרי תקשורת ופליטי שיחות טלפונים של הנאשם, סמר, אימה של סמר וחסן מיום האירוע ולפניו.

(ה) ראיות נוספות מזירת הרצח.

(ו) אמרת רימא עמיר (להלן: "רימא"), אחותה של סמר, בחקירתה במשטרה, שהוגשה מכח סעיף 10א(א)

לפקודת הראיות.

10. מנגד, גרסת הנאשם נמצאה תמוהה ובלתי מבוססת, ולא מצאתי כל ממש בהכחשותיו הגורפות, שאינן מתיישבות עם

מארג הראיות, שמרביתן הוגשו בהסכמה.

להלן יפורטו התשתית הראייתית והנימוקים למסקנתי, כסדרם.

כללי

11. כל גרסאות סמר, רימא והנאשם בהודעותיהם במהלך חקירתם במשטרה, לרבות בעימות בין הנאשם לסמר

ובשחזורים שביצעה סמר, נמסרו בשפה הערבית, תועדו באופן חזותי וקולי, ותורגמו לעברית. בהיעדר כל טענה, בדבר

חסר בתיעוד, או אי דיוק בתרגום מערבית לעברית, מבוססת הצגת גרסאות סמר, רימא והנאשם, שיפורטו להלן, על

התרגום לעברית.

גרסת סמר

12. כל הודעות סמר בחקירתה במשטרה (ת/56, ת/57, ת/58, ת/60, ת/61, ת/62, ת/65, ת/66, ת/67, ת/68 ו-ת/69)

כמו גם השחזורים (ת/59, ו-ת/63) והעימות (ת/48), הוגשו לבית המשפט בהסכמה. הוסכם שהצדדים רשאים לעשות

שימוש בסתירות נטענות בין עדות סמר בבית המשפט לבין הודעותיה במשטרה (פרוטוקול, עמ' 50, ש' 19-26).

עדות סמר

13. סמר העידה בפני בית המשפט לאחר שהורשעה בדינה, נשמעו הטיעונים לעונש בעניינה (לעניין רכיב הפיצויים, שכן

מדובר בעונש מאסר עולם חובה) וטרם נגזר דינה.

(א) סמר העידה כי טרם נישואיה לנאשם, התגוררה, יחד עם משפחתה ביפו, בשכנות למנוחה באותו הבניין (פרוטוקול,

עמ' 22, ש' 5-1). לדברי סמר, נישאה לנאשם בשנת 2007-2008, נגד רצון משפחותיהם, והשניים התגוררו

בקלקיליה. לדבריה, בטרם נישאו השניים, נהג הנאשם להגיע לביתה ביפו - הוא "בא פעם פעמיים" (פרוטוקול,

עמ' 53, ש' 24) ובמהלך ביקורים אלה, הכיר את המנוחה: "הוא מכיר אותה, הייתה שכנה שלנו" (פרוטוקול,

עמ' 54, ש' 15). לדברי סמר, נישואיה עם הנאשם, לא התנהלו על מי מנוחות בלשון המעטה. הנאשם נהג

להכותה: "סיבה קלה ביותר היה מכה אותי" (פרוטוקול, עמ' 21, ש' 19). השניים התכוונו להתגרש, ולצורך זה

לאחר האירוע, פנו לעורך דין (פרוטוקול, עמ' 51, ש' 22-25). לבני הזוג לא נולדו ילדים, וזאת לאחר שישה הריונות

של סמר, שהסתיימו, לדבריה, בהפלות. לדברי סמר, הגם שככלל לא נמנעה מקבלת טיפול רפואי בישראל,

בהריונותיה לא פנתה לטיפול בישראל, וזאת כיוון שנהגה ללכת לרופא בתחומי הרשות הפלסטינית. בחקירתה

הנגדית - בתגובה לטענת הסנגור כי במשטרה מסרה גרסה אחרת - העידה כי טופלה על ידי שני רופאים, שנקבה

בשמותיהם "מוחמד מילחס" ו"עמיר אל מסרי" (פרוטוקול, עמ' 44, ש' 21-23 ועמ' 46, ש' 13). בעדותו

הראשית, טען הנאשם כי סמר מעולם לא נכנסה להריון, אך אישר שהפנה אותה לטיפול גניקולוגי אצל אותם

רופאים שסמר נקבה בשמותיהם (פרוטוקול, עמ' 67, ש' 22). סמר ציינה כי נהגה לקבל בגדים, וביניהם בגדי ילדים, כמתנות מאחיה. חלק מהבגדים שמרה סמר עבור הילדים שקיוותה שיוולדו לה ובחלק מהבגדים השתמשה לצורכי ניקיון (פרוטוקול, עמ' 48, ש' 7-14). לטענת סמר, כחודשיים-שלושה לפני האירוע, עבדה בניקיון בדירת המנוחה והתקשרה לנאשם מהטלפון שבדירה (פרוטוקול, עמ' 29, ש' 14-33 ועמ' 30, ש' 1-9).

(ב) יום לפני האירוע, שהתה סמר בדירת אימה ביפו. אותה עת, הייתה, לדבריה, בחודש הרביעי להריונה (פרוטוקול, עמ' 23, ש' 31-33). הנאשם יצר עמה קשר טלפוני וביקש ממנה להגיע לביתם בקלקיליה, זאת על מנת ש"כל אחד מאיתנו שילך לבדו... מפני שאין לו כסף לשלם שכר דירה..." (פרוטוקול, עמ' 22, ש' 26-27). בתגובה, נסעה סמר במונית לביתם שבקלקיליה (פרוטוקול, עמ' 23, ש' 7-9). כשהגיעה סמר לקלקיליה, אמר לה הנאשם שהם ילכו לגנוב ביפו ותפקידה רק לצלצל בפעמון הדירה: **"אמר לי אנחנו נלך לגנוב, אמר לי את רק תלחצי על הפעמון... אני אמרתי לו בסדר. אמר לי נלך לדירה של שושנה, היא גרה לבד, נלך לגנוב מאצלה נגיד שאנחנו מחפשים אנשים בטעות. ואם אין אף אחד בפנים הוא יכנס לגנוב ואני מפקחת על המדרגות"** (פרוטוקול, עמ' 23, ש' 12, 28 ועמ' 24, ש' 19-21).

(ג) סמר סיפרה כי הנאשם התקשר לנהג בשם חסן וביקש שיסיע אותם ליפו. סמר זיהתה את תמונתו של חסן ואישרה כי זה הנהג שהסיע אותם ביום האירוע (ת/55 ; פרוטוקול, עמ' 39, ש' 31-33). לדבריה, חסן אסף אותם מהמחסום בקלקיליה והסיעם עד לרחוב שדרות ירושלים ביפו, ליד הרמזור. הנאשם סיכם עם חסן שיבוא לאסוף אותם מאוחר יותר (פרוטוקול, עמ' 27, ש' 14-30). לאחר שירדו מהרכב, אכלו סמר והנאשם, בסופרמרקט **"ביארי"** שברחוב שדרות ירושלים (פרוטוקול, עמ' 28, ש' 1-5) והלכו יחד לסניף קופת חולים הקרוב, על מנת שסמר תחליף את בגדיה. סמר, שהגיעה ליפו בביגוד מוסלמי מסורתי, הסבירה שהנאשם רצה שתחליף שם את בגדיה, על מנת שלא יזהו שהיא ערביה (פרוטוקול, עמ' 28, ש' 7-15): **"הייתי לובשת חלוק עם כיסוי ראש, הסרתי אותם ולבשתי ג'ינס וחולצה רגילה"** (פרוטוקול, עמ' 28, ש' 9). בתמונות שהופקו (ת/8), מתוך סרטון מצלמת האבטחה (ת/8ג), בסמוך לבית המנוחה (ת/12), זיהתה סמר את עצמה ואת הנאשם כגבר שפוסע לצידה (פרוטוקול, עמ' 28, ש' 19). סמר ציינה שהתיק שנשאו עמם ביום האירוע, הכיל, בין היתר, מלח, מכנסי תינוק ופטיש קטן וכי הנאשם שם פריטים אלה בתיק, ביום האירוע - **"יום הפשע בבוקר"** (פרוטוקול, עמ' 37, ש' 19-24 ; עמ' 28, ש' 31-32).

(ד) בהיותם מחוץ לדלת הכניסה לדירה, עטה הנאשם על ידי, כפפות שהיו בכיסו (פרוטוקול, עמ' 26, ש' 31-33). בתגובה, שאלה סמר את הנאשם: **"...למה אתה לבשת כפפות ואני לא? אמר לי את לא תיכנסי את רק מפקחת"** (פרוטוקול, עמ' 27, ש' 2-3). לאחר מכן, נעמד הנאשם מאחורי סמר (פרוטוקול, עמ' 27, ש' 1-13). או אז לחצה סמר **"...על הפעמון ... שושנה פתחה את הדלת, עומאר תפס אותה, עומאר חנק אותה..."** (פרוטוקול, עמ' 24, ש' 21-22). הנאשם הניח את ידו על פיה של המנוחה ו"סחב אותה, גרר אותה לסלון. אני נשארתי עומדת בפתח... אחר כך עומאר קרא לי תיכנסי, תיכנסי... נכנסתי בפנים... חיפשנו בדירה" (פרוטוקול, עמ' 25, ש' 18-23). סמר עצמה גנבה מהדירה בקבוק בושם (פרוטוקול, עמ' 26, ש' 17). בעת שהמנוחה שכבה בסלון על הרצפה כשהיא מעולפת, ישב הנאשם על ברכיו ליד המנוחה, ביקש מסמר את מכנסי התינוק ו"חנק אותה במכנסיים" (פרוטוקול, עמ' 32, ש' 13). לדברי סמר, זכור לה שהנאשם ביקש ממנה את המלח שבתיק, אך היא אינה יודעת לשם מה (פרוטוקול, עמ' 38, ש' 12-13). סמר מסרה כי הנאשם קשר את

ידיה ורגליה של המנוחה בשרוכים. השרוכים הגיעו מנעליו של הנאשם, אך סמר לא ראתה אותו פורם אותם מנעליו (פרוטוקול, עמ' 34, ש' 11-33 ועמ' 35, ש' 1-23). אמרה זו של סמר, שונה מאמרתיה בחקירותיה השונות במשטרה, לפיהן השרוכים היו בתיק והיא הביאה אותם לנאשם לבקשתו: **"הוא אומר לי תני לי את החבל מהתיק... פתחתי את התיק... הבאתי לו את החבל... והוא קשר אותה ברגליים שלה"** (ת/63, עמ' 17, ש' 25-39 ועמ' 18, ש' 1-7). כשעומתת סמר עם השוני בגרסתה, טענה כי בעדותה אמרה את האמת וכי אמרתיה במשטרה נאמרו: **"מפני שאני אהבתי אותו, פחדתי עליו, כן, כדי לקחת את התיק עליי"** (פרוטוקול, עמ' 35, ש' 12). סמר מסרה כי מראה המנוחה מוטלת על הרצפה עורר בה זיכרונות על מותו של אביה, שברגעיו האחרונים התקשה לנשום - **"כשאבא היה מוציא קולות קורא קורא אבל אין לו קול"** (פרוטוקול, עמ' 36, ש' 20-33 ועמ' 37, ש' 1-12).

(ה) לאחר מכן, יצאו הנאשם וסמר מהדירה וחזרו, עם חסן ברכבו לקלקיליה. בדרך, ניסתה סמר לשוחח עם הנאשם אך: **"הוא לא הסכים לדבר איתי, השתיק אותי"** (פרוטוקול, עמ' 36, ש' 7). סמר מסרה כי רצתה לדבר עם הנאשם כדי לבדוק: **"אולי האישה מתה, אולי קרה לה משהו"** (פרוטוקול, עמ' 36, ש' 9) לדבריה, פחדה לשוחח עם הנאשם על האירוע. לאחר האירוע, המשיכה סמר להתגורר עם הנאשם בקלקיליה משך כשנה. סמר לא ידעה לתאר מה לקח הנאשם מהדירה (פרוטוקול, עמ' 26, ש' 18-24), אך ציינה כי לאחר האירוע, שילם הנאשם עבור דמי השכירות של הדירה בקלקיליה שלושה חודשים מראש, מתוך הכספים שגנב מדירת המנוחה (פרוטוקול, עמ' 38, ש' 29-33, ועמ' 39, ש' 1-3). סמר העידה כי במועד מסוים לאחר האירוע, היכה אותה הנאשם, היא הפילה את העובר, ובכך נסתיים ההיריון שבו הייתה במועד האירוע. לדברי סמר, מדובר בדפוס התנהגות שיטתי של הנאשם, שהתרחש אף בעבר (פרוטוקול, עמ' 39, ש' 25-30).

(ו) בעדותה, אישרה סמר כי כשהתבקשה להגיע לתחנת המשטרה במסגרת תרגיל החקירה הראשוני, שוחחה עם אחותה לובנה קרעאן (להלן: **"לובנה"**) ואמרה לה: **"ואללה נראה לי שנתפסתי יא לובנה"** (פרוטוקול, עמ' 41, ש' 15-16). אישוש לאותנטיות אמירה זו, נמצא בתמליל האזנה לשיחה שבוצעה באותו היום (ת/29).

בנוסף, העידה סמר כי מספר הטלפון הנייד שהיה בשימוש ביום האירוע הוא 052-2033566.

טענות ההגנה ביחס לעדות סמר

14. בהתייחסו לעדות סמר בבית המשפט, טען הסניגור בסיכומיו, כי לא ניתן לסמוך על עדותה, וזאת מהטעמים הבאים:
 - (א) סמר העלילה על הנאשם
על רקע הסכסוך ביניהם, העלילה סמר על הנאשם ובדתה גרסת כזב - **"היה סכסוך ועל כן, היא בחרה בעדותה במשטרה ובבית המשפט להעליל עליו ולגרור אותו לאירוע שלא היה בו חלק"**.
 - (ב) עדות סמר הייתה לקונית
עדות סמר הייתה **"יבשה"**, היא העידה **"בראשי כותרות ללא מספיק תוכן"** ו**"מלבד משפטים קצרים לא אמרה דבר"**.
 - (ג) עדות סמר הייתה מבולבלת ומלאה סתירות
עדות סמר הייתה **"מבולבלת"**; היא סתרה את עצמה **"בדברים מהותיים"** ולא זכרה פרטים חשובים באירוע. אף לאחר שעומתה עם הודעותיה במשטרה, סמר **"לא זכרה את הדברים והשיבה לא לעניין"**.

(ד) סמר הייתה מטופלת פסיכיאטרית.

15. למרבית הצער, ואף הפליאה, ולמרות אורכות חוזרות ונשנות שניתנו לסנגור, נטענו הטענות המתוארות באופן כללי ביותר, ומבלי שבסיכומים - הן בכתב והן בעל פה - ניתנה, ולו דוגמה אחת, להמחשת הטענה, או באמצעות הפנייה כלשהי לפרוטוקול או למוצגים. לפיכך, ניתן היה לפטור טענות אלו כטענות כלליות וסתמיות. עם זאת, ובשל האחריות הכבדה הכרוכה בהרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו, לאור טענות אלה, בחנתי בקפידה וביסודיות את עדות סמר ואת כלל הודעותיה במשטרה, לרבות העימות, והגעתי לכלל מסקנה שאין כל ממש באיזו מטענות ההגנה ביחס לגרסת סמר. להלן יפורטו טעמי, כסדרם.

סמר העלילה על הנאשם

16. לא מצאתי שיש ממש בטענה זו מהטעמים הבאים:

(א) שלבי השתלשלות מסירת גרסת סמר

בחינת התפתחות גרסת סמר בחקירתה במשטרה, מלמדת, אף היא, שאין כל ממש בטענה. תחילה, הכחישה סמר כל מעורבות ברצח, אף לאחר שהתוודתה באופן חלקי במעורבותה, ואישרה שהיה לה שותף ברצח, לא הסגירה את זהותו בנימוק: **"...הוא יקר עליי..."** (ת/58, עמ' 51, ש' 3). אף לאחר שהחלה בתיאור חלקו של השותף לרצח, עדיין לא מסרה סמר את שם הנאשם: **"לא, אני לא אניד לך מי עכשיו"** (ת/58, עמ' 51, ש' 30). התנהלות זו של סמר, מאופיינת יותר ברצון להגן על הנאשם מאשר רצון להעליל עליו. הדעת נותנת שאילו רצתה סמר להעליל על הנאשם, מלכתחילה, ומיד עם מעצרה, הייתה מוסרת את שם הנאשם. זאת ועוד. מבחינת תוכן דברי סמר בעימות עם הנאשם עולה שלא זו בלבד שלא ביקשה להעליל על הנאשם, אלא שבשל אהבתה אליו, ביקשה להגן עליו, להימנע מחשיפת חלקו, וליטול על עצמה את האחריות לאירוע: **"אם אני שונאת את עומאר, לא הייתי מספרת לרוזי [החוקר - י.ל.] כאשר אני הגעתי לכאן בלילה הראשונה שהגעתי לכאן... אמרתי לך שאני מוכנה לשאת את כל התיק הזה"** (ת/48, עמ' 22, ש' 31-29 ו-34). סמר סיפרה כי נאלצה לחשוף את חלקו של הנאשם ברצח, רק בעקבות התעקשות החוקר, ולאור הסרטון שבו נראים השניים: **"אמרתי לי שיש עוד מישהו כי הייתה לך הוכחת התמונה"** (ת/48, עמ' 22, ש' 35-36). אף התנהלות זו, ודברים אלה של סמר אינם מתיישבים עם הטענה שכביכול מדובר בעלילת שווא.

בנוסף, התרשמתי מאופן פנייתה של סמר לנאשם בעימות, וניסיונה לגרום לו להתוודות, בנימוק שזה יכול להקל עליו, כמו שהקל עליה: **"...תגרום למצפון שלך לנוח, אולי אנחנו נצא מכאן עדיף לנו כולנו, ספר את מה שאתה יודע... אתה נושא חיים של בן אדם על הצוואר שלך... אתה תרגיש יותר טוב, אתה לא יודע כמה הקלה הרגשתי אחרי... אני הולכת להיוולד מחדש כאשר אני אצא מכאן"** (ת/48, עמ' 23, ש' 23-23). המדובר בפנייה כנה של סמר, המונעת מאמונה כנה בדבריה, ומבוססת על ידיעתה את חלקו של הנאשם ברצח, ולא מתוך רצון להעליל על הנאשם.

(ב) השתלבות גרסת סמר במארג הראייתי

עדות סמר, לרבות בדבר חלקו של הנאשם ברצח, מתיישבת עם כלל הראיות המחזקות, שיפורטו בהמשך - הדנ"א (ת/13-17), הסרטון (ת/8) והתמונות (ת/8), מחקרי תקשורת (ת/20-א-ג), עדות חסן ואמרת רימא במשטרה - משתלבות זו בזו, כמו חלקי תצורף, לכדי תמונה שלמה, שלא מותירה כל ספק, בדבר חלקו המשמעותי של הנאשם ברצח המנוחה. קבלת הטענה שקיים ולו ספק סביר שסמר העלילה על הנאשם, מובילה בהכרח למסקנה שסמר טוותה מראש את העלילה ויצרה תשתית ראייתית ממוקדת נגד הנאשם.

הסתברותה של מסקנה זו אפסית, משני טעמים:

ראשית, בעיקר משום שבחלק מהראיות, מדובר בראיות שסמר לא ידעה עליהן עת מסרה את גרסתה במשטרה ובוודאי

שלא הייתה לה כל שליטה עליהן באופן שיובילו לנאשם. כך למשל, לא הובא בפני בית המשפט ולו בדל ראייה לכך שסמר ידעה על מצלמות האבטחה באזור הדירה, באופן שכביכול דאגה מראש לכך שיחד עמה יראה אדם הדומה מאד במראהו החיצוני לנאשם. באופן דומה, אין כל בסיס לאפשרות שסמר השפיעה בדרך כלשהי על עדות חסן. ומעל הכל, אילו היה ספק ספיקא שאכן סמר העלילה על הנאשם וכי שותפה לרצח הוא אחר, הרי שלא ניתן כל הסבר לכך שבזירת הרצח לא נמצא כל דנ"א אחר, מלבד זה של הנאשם, סמר והמנוחה. בהתייחסו לאפשרות כה קיצונית, קבע בית המשפט העליון כי:

"אל לו לבית המשפט לחוש לאירוע רחוק ויוצא דופן, העולה, אם אמנם התרחש, בקנה אחד עם חפותו של הנאשם, בעוד שחומר הראיות שהובא לפניו והעדויות שהושמעו במשפט מוליכים למסקנה סבירה הרבה יותר והיא שהנאשם איננו חף" (ע"פ 3124/91 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 406, 414).

שנית, טוויט עלילה כזו, ויצירתה מראש של תשתית ראייתית כה ממוקדת נגד הנאשם, מחייבת תכנון מוקדם, וכה מתוחכם, שבשום פנים ואופן אינו מתיישב עם נתוניה האישיים של סמר, כפי שהתרשמתי ממנה. המסקנה המתבקשת מכל המקובץ היא כי גרסת סמר, לפיה הנאשם היה שותפה לרצח המנוחה, אינה עלילת שווא אלא משקפת את המציאות כהווייתה.

עדות סמר הייתה לקונית

17. בניגוד לטענת הסנגור, עדות סמר הייתה עשירה בפרטים. סמר מסרה גרסה הכוללת השתלשלות עניינים בעלת רצף הגיוני, תוך מסירת פרטי פרטים, באופן המקנה לגרסתה צביון מציאותי ואמין ומחזק משמעותית את מהימנות גרסתה. כך למשל, היכולת לתאר פרטי התכנון המוקדם: **"אמר לי [הנאשם - י.ל.] אם נמצא מישהו אצלה [אצל המנוחה - י.ל.] נגיד שאנחנו מחפשים אנשים בטעות. ואם אין אף אחד בפנים הוא יכנס לגנוב ואני מפקחת על המדרגות"** (פרוטוקול, עמ' 24, ש' 20-21); המיקום ביפו בו הוריד אותם חסן: **"ליד הרמזור... שדרות ירושלים"** (פרוטוקול, עמ' 27, ש' 26-28) ואסף אותם מאוחר יותר: **"שאלה: איפה פגשתם את חסן? תשובה: "באותו רמזור"; שם הסופרמרקט בו רכשו מזון: "אצל הביארי" (פרוטוקול, עמ' 28, ש' 1); הפריטים, שבין היתר, שהוכנסו על ידי הנאשם לתיק: "מלח מכנסיים קטן" (פרוטוקול, עמ' 29, ש' 3); תיאור המנוחה בדירה והזיכרון בדבר מות אביה: **"ראיתי אותה [את המנוחה - י.ל.] זרוקה על הרצפה... הזכיר לי את אבא... כשאבא היה מוציא קולות קורא קורא ואין לו קול"** (פרוטוקול, עמ' 36, ש' 21, 27 ו-29) ועוד.**

עדות סמר הייתה מבולבלת ומלאת סתירות

18. לאור כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה שכלל גרסת סמר - הן בעדותה, הן בהודעותיה והן בעימות ביחס לליבת המעשים ותיאור חלקו של הנאשם ברצח - עקבית, אמינה, מפורטת ומשכנעת. אמנם בחלקים זניחים, ישנם הבדלים מסוימים, ולעיתים סתירות בין הגרסאות, אך אין בהם כדי לקעקע את גרסת סמר או לפגום במשקלה, כפי שיפורט להלן.

הבדלים בין גרסאות סמר: במהלך ההשוואה, בין עדות סמר להודעותיה במשטרה, לא נעלמו מעיני מספר הבדלים בין הגרסאות. מבחינת הבדלים אלו, עולה כי מדובר בהבדלים שוליים, שמרביתם מתייחסים לפרטי רקע של גרסת סמר ואין בהם כדי להשליך על ליבת הגרסה המתייחסת לחלקו של הנאשם ברצח. כך למשל ביחס לסיבות להפלות שעברה סמר - הפלות טבעיות או כתוצאה מאלימות הנאשם; המועד המדויק של קשירת הקשר; מי יזם לשדוד את המנוחה - הנאשם או סמר; מיקום הכפפות שבהן השתמש הנאשם במהלך הרצח - בכיס הנאשם או בתיק.

מיקום הימצאות השרוכים: באשר לתיאור פרטי האירוע, בחלק המתייחס למיקום הימצאות השרוכים שבהם השתמש הנאשם לצורך כפיתת גפי המנוחה, כי הנאשם והיא הביאו עמם בתיק את השרוכים וכי לבקשת הנאשם הוציאה את השרוכים מהתיק ומסרה לו אותם לצורך כפיתת גפי המנוחה. לעומת זאת, בעדותה בבית המשפט, טענה סמר שהנאשם הוציא את השרוכים מנעליו.

מהסברה של סמר בעדותה את פשר הסתירה בין הגרסאות, עולה כי בשל אהבתה לנאשם, ביקשה להקל במידת מה את בחומרת אשמת הנאשם ולכן מיקמה את השרוכים בתיק, ולא בנעלי הנאשם.

לא מצאתי שיש בסתירה זו כדי לקעקע את גרסת סמר, ממספר טעמים: ראשית, לאור הימצאות הדנ"א של הנאשם על השרוכים, כפי שיפורט בהמשך, אין בסתירה זו כדי לפגוע במהימנות גרסת סמר ביחס לחלקו של הנאשם ברצח.

שנית, על אף הגיונו המפותל, הסברה של סמר הותר רושם מהימן בעיניי, במיוחד לאור התנהלותה בחקירה והחשיפה ההדרגתית של שם הנאשם, באופן שמתיישב עם הצהרתה בדבר אהבתה לנאשם ורצונה להגן עליו.

זהות בעלי התיק: בהודעותיה במשטרה מסרה סמר מספר גרסאות בעניין זהות הבעלים של התיק. בחלק מהודעותיה, טענה סמר כי מדובר בתיק של הנאשם **"היה רק תיק עבודה של עומר..."** (ת/59, עמ' 22, ש' 36), ובחלק אחר, כמו גם בעדותה (פרוטוקול, עמ' 28, ש' 32), טענה כי מדובר בתיק שלה (ת/66, עמ' 8, ש' 13-3).

לא מצאתי שיש אף בסתירות אלה, כדי לפגוע במהימנות או במשקל עדות סמר לעניין זהות הנאשם כשותפה לאירוע בפרט, או נכונות גרסתה בכלל. זאת במיוחד, לאור הסרטון, בו נראה בבירור התיק, כפי שיפורט בהמשך.

סבורני שיש בעצם היות התיק חלק מהאירוע, כפי שעולה מהסרטון - שהוא ראייה אובייקטיבית וחיצונית לעדות סמר - כדי לחזק דווקא את גרסת סמר. הסתירות לעניין הבעלות בתיק שוליות וחסרות חשיבות של ממש לצורך הכרעה בשאלה השנויה במחלוקת.

העימות: צפיתי בתקליטור העימות (ת/48א) ובחנתי בקפידה את תוכן התמליל (ת/48).

השוואת גרסת סמר בעדותה בבית המשפט לגרסתה בעימות, מובילה למסקנה שלא זו בלבד שאין כל סתירות בין הגרסאות אלא שגרסת סמר ביחס לליבת המעשים, עקבית וחוזרת על עצמה בפרטים המהותיים הרלבנטיים, ובמיוחד ביחס לחלקו ולתרומתו של הנאשם ברצח, וזאת מתחילת האירוע ועד סופו. כך למשל, תיארה סמר, הן בעדותה והן בעימות, את שיחת הטלפון שבה הזמין הנאשם את חסן להסיעם ליפו **"עומאר התקשר אליו [חסן - י.ל.]"** (ת/48, עמ' 26, ש' 36); את הסעתה ביחד עם הנאשם, ברכבו של חסן, ליפו (ת/48, עמ' 9, ש' 6-2); את החלפת בגדיה על פי דרישת הנאשם: **"...אמרת לי ללבוש בגד דתי ומטפחת ראש וביקשת ממני לפשוט אותם... כדי שלא יראו אותי אם אני אצלצל**

בפעמון" (ת/48, עמק 14, ש' 32-31 ו-34-35) ואף זיהתה בוודאות את עצמה ואת הנאשם בתמונות: **"אני ועומאר... זה עומאר, זה עומאר..."** (ת/48, עמ' 14, ש' 24 ועמ' 18, ש' 26) - בתגובה לדברי החוקרים, כי לפי גרסת הנאשם, סמר

משקרת ומעלילה על הנאשם עומדת סמר על דעתה ואף מנמקת: **"זה בעלי, עומאר, זה האדם שנמצא מולנו ברגע זה. אני לא יכולה לא לזהות אותו. ... אני יכולה לא לזהות את כל העולם אבל לא את עומאר..."** (ת/48, עמ' 19, ש' 31-30, 33 ו-35) - ; את הגעתם המשותפת לבית המנוחה: **"הגענו לבית של האישה"** (ת/48, עמ' 9, ש' 8); את

הסיבה למצוקה הכלכלית, הצורך הדחוף בתשלום חוב שכר דירתם השכורה בקלקיליה, כדי למנוע סילוקם ממנה: **"חליל אבו מוסטפא רצה לגרש אותנו מהבית שלנו והוא שם את כל הדברים שלנו בסלון"** (ת/48, עמ' 12, ש' 13-17); את מטרת ההגעה: **"הגענו כדי לשדוד"** (ת/48, עמ' 12, ש' 12-13); את עטיית הכפפות על ידי הנאשם בטרם נכנסו

לדירה: **"עומאר שם את הכפפות"** (ת/48, עמ' 9, ש' 13); את מעשי הנאשם במנוחה: **"הוא קשר לה את הפה כדי שהיא תשתוק"** (ת/48, עמ' 12, ש' 5); הכל תוך הטלת האחריות הישירה לרצח על הנאשם: **"זה היה בלילה, כאשר אז רצית לעזוב לישראל, ובאותו יום שבו אתה רצחת את האישה"** (ת/48, עמ' 29, ש' 9-10), ובהמשך: **"כאשר רצחת את האישה, חזרנו לקלקיליה..."** (ת/48, עמ' 29, ש' 9-10).

לא ניתן להתעלם ממשקלו הייחודי של העימות, ובמיוחד מעקבות גרסת סמר, וזאת בשים לב לתעצומות הנפש שנדרשו מסמר, להטיח ישירות בנאשם, בעלה, תוך שהיא מישירה מבט אליו, כי רצח את המנוחה, וזאת למרות הכחשותיו החוזרות. עוד לא ניתן להתעלם מכך שאף כאשר ניתנה לנאשם הזדמנות לכך, לא התמודד עם טענות סמר אלא הסתפק בהכחשה כללית וגורפת כי אין לו כל קשר לרצח, וכי סמר מעלילה עליו. בנוכחות סמר בעימות, לא ידע הנאשם לספק ולו מניע אפשרי אחד לכך שסמר תעליל עליו, ומשנשאל בעניין זה השיב: **"אני לא יודע"** (ת/48, עמ' 13, ש' 13). משנתבקש הנאשם להסביר כיצד הגיע הדנ"א שלו לזירת הרצח, הסתפק בהכחשה סתמית - **"אין לי DNA שם"** (ת/48, עמ' 18, ש' 10 ו-17) ולא העלה טענה כלשהי ביחס לאופן הגעת הדנ"א שלו לדירת המנוחה.

סמר הייתה מטופלת פסיכיאטרית

19. טענה זו, של ההגנה, מבוססת כל כולה, על דברי סמר (פרוטוקול, עמ' 55, ש' 28-31), והנאשם כי בעבר סמר הייתה מטופלת פסיכיאטרית (פרוטוקול, עמ' 67, ש' 14-15).

לא הונחה בפני בית המשפט תשתית ראייתית כלשהי, לביסוס הטענה. לא הוברר האם סמר אובחנה כסובלת ממחלת נפש או הפרעת אישיות כלשהי, או שלאותה מחלת נפש או הפרעת אישיות ישנן השלכות על בוחן המציאות שלה, יכולתה התבונית, מניעה, תפיסתה המוסרית, או אי הפנמה של הנורמות המקובלות בחברה בדבר החובה לאמירת אמת. כידוע, במציאות החברתית של ימינו, היזקקות לטיפול נפשי, אינה תופעה כה חריגה, שדי בעצם קיומה, כדי לפגוע, באופן אוטומטי, ביכולת אדם להעיד, או במשקל ובמהימנות עדותו.

ניתן אף להניח כי לו סבלה סמר מהפרעה נפשית חמורה, שהיה בה כדי להשליך על בוחן המציאות שלה או כדי לפגום בעדותה או במהימנותה, קרוב לוודאי, שהיה בכך כדי להשליך על עונשה, בשל אחריות מופחתת, מכח סעיף 300א לחוק. זאת כידוע, לא קרה וסמר נדונה למאסר עולם.

לאור כל האמור, נדחית אף טענתו זו של הנאשם, ביחס לעדות סמר.

חיזוקים ראייתיים לעדות סמר

20. עדות סמר נתמכת בראיות רבות. מאחר שסמר שותפה לעבירה, חל על עדותה סעיף 54א(א) לפקודת הראיות לפיו:

הכרעה על-פי עדות יחידה במשפט פלילי:

54א(א) בית המשפט לא ירשיע נאשם על סמך עדותו היחידה של שותפו לעבירה, אלא אם מצא בחומר הראיות דבר לחיזוקה.

21. בהתייחסו למהות התוספת הראייתית של דבר לחיזוק, הנדרשת לצורך הרשעה על סמך עדותו היחידה של שותף לעבירה, קבע בית המשפט העליון כי:

"החיזוק אינו חייב ללוש צורה של ראיה עצמאית נוספת הקושרת את הנאשם למעשה העבירה... החיזוק נכרך אל דברי אותו העד... אך אינו חייב להתייחס לעבירה עצמה. הוא נועד להצביע על כך שדברי העד, בעומדם בפני עצמם, הם דברים אמנים... החיזוק נצמד לתוכנם של דברי העד... כמעין דופן נוסף". (ע"פ 238/89 אסקפור נ' מדינת ישראל, מג(4) 411).

22. משמעות הדברים היא כי שלא כמו תוספת ראייתית מסוג "סיוע", ראיית החיזוק אינה צריכה להתייחס דווקא לנושא שהעמיד הנאשם במחלוקת.

בענייננו, מצבור ראיות שיש בכל אחת מהן לכשעצמה, וודאי במשקלן המצטבר, כדי לשמש דבר לחיזוק, ואף מעבר לכך, לעדות סמר, כפי שיפורט להלן.

ממצאי דנ"א

23. המנוחה נמצאה בדירתה כשפריט לבוש מבד תחוב בפיה וידיה ורגליה כפותות באמצעות שרוכים (ת/1). מכנסי התינוק (ת/2) והשרוכים (ת/4 ו-ת/5) הועברו לבדיקת המעבדה הביולוגית במרכז הלאומי לרפואה משפטית.

מגופת המנוחה, הנאשם וסמר, נאספו דגימות דנ"א שהועמדו לבדיקה.

כל דגימות הדנ"א נבדקו על ידי ד"ר מיה פרוינד, מהמעבדה הביולוגית במרכז הלאומי לרפואה משפטית. חוות דעת ד"ר פרוינד (ת/13-16) הוגשו בהסכמה.

מחוות דעת ד"ר פרוינד (ת/13-16) עולים הממצאים הבאים:

הימצאות דנ"א על מכנסי התינוק

על מכנסי התינוק נמצא דנ"א של הנאשם, סמר והמנוחה: **"בהשוואת הממצאים ממכנסי התינוק... עם הפרופיל של המנוחה... עם הפרופיל של סמר... ועם הפרופיל של עמר אלקרעאן... עולה כי שלושת המעורבים מתאימים באופן מלא להיות מרכיבי התערובת. בנוסף, אין כל אלל בתערובת שאינו כלול אצל אחד משלושתם"** (ת/15, עמ' 5, סעיף 2; ההדגשה אינה במקור - י.ל.).

הימצאות דנ"א על השרוך שכפת את ידי המנוחה

מחוות דעת המומחית, עולה כי על השרוך שכפת את ידי המנוחה נמצא דנ"א של הנאשם, סמר והמנוחה כדלקמן: דנ"א של הנאשם - לאחר שנערכה השוואה בין השרוך שכפת את ידי המנוחה לבין מכנסי התינוק, נמצא כי הפרופיל יכול להיות של הנאשם, או של שני פרטים שמקורם בקו אבהי משותף (ת/16, עמ' 3).

נפסק כי "דנ"א הוא השם שניתן למולקולה המכילה את החומר התורשתי של האדם. ניתן לתאר את הדנ"א, בהפשטה מסוימת, כשרשרת ארוכה של "בסיסים" (nucleotides) מסוגים שונים. אצל כל אדם בעולם, מלבד תאומים זהים, הבסיסים מסודרים בסדר שונה" (ע"פ 1643/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (25.01.2015), פסקה 4).

בענייננו, הנאשם אישר בחקירתו במשטרה כי אין לו אח תאום (ת/45, עמ' 165, ש' 5-1).

לאור האמור, המסקנה המתבקשת היא כי הדנ"א שנמצא על השרוך שכפת את ידי המנוחה הוא של הנאשם.

דנ"א של סמר והמנוחה - על השרוך שכפת את ידי המנוחה נמצאו גם פרופילים של סמר והמנוחה (ת/15, עמ' 5).

הימצאות דנ"א על השרוך שכפת את רגלי המנוחה

על השרוך שכפת את רגלי המנוחה, נמצא דנ"א של המנוחה וסמר. ביחס לנאשם נקבע כי: **"...לא ניתן לחייב או לשלול את עמר אלקרעאן כמקור למרכיב המשני הנוסף בתערובת"** (ת/15, עמ' 5).

ההסתברות שהדנ"א על מכנסי התינוק הוא לא של הנאשם

24. חוות דעת ד"ר פרוינד (ת/13-16) הועברו לפרופ' עוזי מוטרו מהמחלקה לאקולוגיה, אבולוציה והתנהגות והמחלקה לסטטיסטיקה באוניברסיטה העברית בירושלים. חוות דעת פרופ' מוטרו (ת/17), ביחס להסתברויות אפשרויות שונות של מרכיבי הדנ"א, הוגשה בהסכמה.

פרופ' מוטרו ערך חישובים סטטיסטיים באשר להסתברות של ארבעה צירופים אפשריים של מקורות הדנ"א שנמצא על מכנסי התינוק:

(1) מקור הדנ"א בנאשם ובסמר.

(2) מקור הדנ"א בסמר ובצד שלישי שאינו הנאשם.

(3) מקור הדנ"א בנאשם ובצד שלישי שאינו סמר.

(4) מקור הדנ"א בשניים אחרים, שאינם הנאשם וסמר.

פרופ' מוטרו קבע שההסתברות שהאפשרות הראשונה (לפיה מקור הדנ"א בנאשם ובסמר) בהשוואה לאפשרות הרביעית (לפיה מקור הדנ"א הוא בשניים אחרים שאינם הנאשם וסמר), עבור האוכלוסייה הישראלית-ערבית היא 51.9 טריליון (10^{12}) .

המשמעות היא שההסתברות שמקור הדנ"א הוא בנאשם ובסמר, גדולה פי 51.9 טריליון (10^{12}) מההסתברות שמקור

הדנ"א הוא משניים אחרים, שאינם הנאשם וסמר.

מדובר באפשרות זניחה עד כדי אפסית.

פרופ' מוטרו קבע שההסתברות שהאפשרות הראשונה (לפיה מקור הדנ"א בנאשם ובסמר), באוכלוסייה הישראלית-ערבית,

גבוהה פי 16.8 מיליארד (10⁹) מהאפשרות השנייה (לפיה מקור הדנ"א בסמר ובצד שלישי שאינו הנאשם).

האפשרות השנייה משקפת, למעשה, את גרסת הנאשם - לפיה, מקור הדנ"א בסמר ובצד שלישי שאינו הנאשם והוא, כביכול, הגבר שנראה בסרטון ובתמונות לצדה של סמר.

הסתברות זו זניחה לחלוטין.

25. הסתברויות אלה, שאינן שנויות במחלוקת, מובילות למסקנה שהאפשרות שמקור הדנ"א - שנמצא על מכנסי התינוק

- אינו בנאשם, בלתי סבירה ובלתי מציאותית.

בעניין היחס בין ההסתברות הסטטיסטית של ראיית הדנ"א, לבין משקלה הראייתי, כבר נקבע על ידי בית המשפט העליון כי:

"...בניגוד לראיית טביעת אצבע, בגדרה המומחה מוכן להתחייב כי יש התאמה מלאה בין טביעת

החשוד וזו שנמצאה בזירת הפשע - המסקנה מבדיקת דנ"א מוצגת בצורה הסתברותית, למשל:

אחד למאה אלף, אחד למאה מיליון, אחד למיליארד וכדומה ... הפסיקה של בית משפט זה

הכירה בכוחה של ראיית דנ"א, בהתאם לעוצמתה הסטטיסטית".

(ע"פ 1643/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (25.01.2015), פסקה 4).

גרסת הנאשם ביחס לדנ"א

26. בעדותו (פרוטוקול, עמ' 68, ש' 3-6), כמו גם בהודעתו הראשונה (ת/43, עמ' 8, ש' 18-20), טען הנאשם כי סמר

נהגה להביא לו בגדים מיפו, לצורך מכירתם בקלקיליה. בחקירותיו במשטרה, היה הנאשם מוטרד מאמירות החוקרים

אודות מציאת דנ"א שלו בזירת האירוע. החוקרים ניסו ממושכות להסביר לנאשם שראיית דנ"א דומה לראייה של

טביעות אצבע (ת/45, עמ' 115, ש' 32).

ספק בעיניי אם באותו שלב, הבין הנאשם את מהות ראיית הדנ"א. עם זאת, דברי החוקרים בעניין זה עוררו בלב הנאשם

חשש בגינו ביקש להיוועץ בעורך דין אך **"לא עכשיו, יש משהו שאני לא יודע, אני צריך להתייעץ עם העורך דין"**

(ת/45, עמ' 145, ש' 6). בחקירה מאוחרת יותר, ולאחר שלדבריו נועץ בעורך דין (ת/46, עמ' 2, ש' 37-38), הכחיש

הנאשם עצם הימצאות דנ"א שלו בזירת הרצח (ת/46, עמ' 7, ש' 24). כך גם בהמשך, בעימות עם סמר, חזר הנאשם על

טענתו זו: **"אין לי DNA שם"** (ת/48, עמ' 18, ש' 10 ו-17).

בעדותו בבית המשפט, העלה הנאשם, לראשונה, גרסה ביחס לסיבת הימצאות הדנ"א שלו בזירת הרצח. בשלב זה, לא

הכחיש הנאשם את האפשרות שמדובר בדנ"א שלו, אך טען שאין בכך כדי לקשור אותו בהכרח לזירת הרצח, שכן: **"אולי**

בגלל שתוך כדי המכירות נפלה שערה לשם או הזירה שלי למכנס, הכל יכול לקרות עם דנ"א" (פרוטוקול, עמ' 68,

ש' 8-9).

המחלוקת

27. הסנגור המלומד לא חלק על ממצאי חוות הדעת של ד"ר מיה פרוינד ופרופ' מוטרו. המומחים לא נחקרו בחקירה

נגדית ולא הוגשה כל חוות דעת נגדית מטעם ההגנה. אף בסיכומיו לא חלק הסנגור על איזה ממצאי חוות דעת

המומחים.

משמעות הדבר היא כי אין מחלוקת שהדנ"א של הנאשם נמצא על מכנסי והתינוק ועל השרוכים.

28. עם זאת, לטענת הסנגור, אין בהימצאות הדנ"א של הנאשם, על מכנסי התינוק והשרוכים, כדי לחזק את ראיות התביעה או לתרום להן תרומה משמעותית כלשהי, מהטעמים הבאים:
- (א) מכנסי התינוק והשרוכים הם פריטים ניידים. הנאשם העיד שעסק במכירת בגדים, ובין היתר, בגדים שסמר הביאה לו, מתוך בגדים, שאחיה נתנו לה במתנה. מאחר שהנאשם וסמר התגוררו יחד בדירה משותפת בקלקיליה, ייתכן בהחלט שמכנסי התינוק והשרוכים, היו חלק מפריטי ביגוד אלה, שבהם נגע הנאשם וכך הגיע אליהם הדנ"א שלו. מאחר שמדובר בפריטים ניידים, ולאור מגוריהם המשותפים של בני הזוג, על פי הטענה, מדובר בהסבר סביר ומתקבל על הדעת.
- (ב) מאחר שמדובר בפריטים ניידים ולאור מגוריהם המשותפים של בני הזוג, ייתכן שהדנ"א של הנאשם שהיה על פריטי ביגוד אחרים, "נגע" במכנסי התינוק ובשרוכים. לפיכך, אין בהימצאות הדנ"א של הנאשם על פריטים אלה כדי לקשור אותו לזירת הרצח.
- לטענת הסנגור, אין הכרח לבסס את הטענה, באמצעות הגשת חוות דעת מומחה ובית המשפט יכול לקבוע כי אפשרות זו מצויה בידעו השיפוטית (טענה זו הועלתה על ידי הסנגור בסיכומיו בעל-פה בלבד).
- (ג) יש באי הימצאות ראיות אחרות כלשהן בזירת הרצח, הקושרות את הנאשם - טביעות אצבעות, טביעות נעליים ועוד - למרות בדיקות מעבדתיות יסודיות שנערכו, כדי לחזק את גרסת הנאשם.
29. להלן תשובתי לטענות הסנגור, כסדרן:
- (א) אין בידי לקבל טענה זו. אמנם, הלכה היא כי בדומה לממצאי טביעות אצבע, יש לנהוג בזהירות ביחס לממצאי דנ"א על חפץ נייד, לעומת חפץ ניח, אולם אין בכך כדי לשלול את כוחם הראייתי (ע"פ 1888/02 **מקדאד נ' מדינת ישראל** נו (5) 221, 231 (03.07.2002) ו-ע"פ 3834/10 **שמעון והבה נ' מדינת ישראל** (06.03.2013), פסקאות 92-94).
- להשקפתי, אם נקבל אפשרות היפותטית זו שהעלה הסנגור, משמעותה היא שסמר תכננה את הפללת הנאשם ויצרה מראש את כל הראיות המחזקות שמובילות אליו, בין היתר, הסרטון וחסן. אפשרות זו מופרכת בעיניי, משום שמדובר בראיות שלא זו בלבד שסמר לא ידעה עליהן אלא בעיקר משום שלא הייתה לה שליטה עליהן ולא יכולה הייתה להיות לה שליטה עליהן. בנוסף, מדובר בהשערה היפותטית, שאינה מתיישבת עם איזו מיתר הראיות המחזקות את גרסת סמר - ממצאי הדנ"א, מחקרי תקשורת, הראיות בזירת האירוע, והודעות רימא.
- יתרה מכך, טענה זו אף עומדת בניגוד לטענת הנאשם, בעדותו ובמרבית הודעותיו במשטרה, לפיה בפרק הזמן הרלבנטי, קודם לרצח, כלל לא גר עם סמר (פרוטוקול, עמ' 82, ש' 27, ת/43, עמ' 11, ש' 10-11 ו-ת/45, עמ' 191, ש' 38). הנאשם אינו יכול לאחוז במקל משתי קצותיו: לטעון שמקור הדנ"א שלו על מכנסי התינוק והשרוכים, מתקופת מגוריו המשותפים עם סמר בדירה בקלקיליה סמוך לפני הרצח, ובאותה נשימה, לטעון כי בתקופה זו כלל לא התגורר עם סמר.
- לאור כל האמור, נדחית הטענה שאין בה כדי להקים ספק סביר.
- (ב) כך גם בנוגע לטענת הסנגור בסיכומיו בעל-פה, לפיה הדנ"א של הנאשם "נדבק" לחפצים שבזירה מפריטים אחרים, שעליהם, על פי הטענה, היה דנ"א של הנאשם.
- טענה זו עומדת כאמור בניגוד לגרסת הנאשם עצמו, לפיה קודם לאירוע כלל לא היה עם סמר. בנוסף, לא הונחה מטעם ההגנה כל תשתית ראייתית, לרבות חוות מומחה, לביסוסה, ואף לא נחקר מי מעדי התביעה הרלבנטיים. אפשרות זו, אינה מצויה בידעו השיפוטית של בית המשפט, ואינה עומדת בקריטריונים הנדרשים לקביעות המבוססות על ידיעה שיפוטית (ראו: רע"א 9728/04 עצמון נ' חיפה כימיקלים בע"מ, (07.02.2005), פסקה 8 ; אליהו הרנון "הפעלת הידיעה השיפוטית - אימתי וכיצד?" **עיוני משפט** ד 5, 10 (1974)).
- (ג) לטענה זו יש להשיב בשניים:

ראשית, אין בהיעדר ראיה, כדי לפגוע במשקלן העצמאי של ראיות אחרות. כידוע, נפסק כבר כי: **"...לבדיקה פורנזית משקל אך מקום שנמצא ממצא חיוני. ממצא שלילי... אינו תומך בהכרח בגרסת המערער ומכרסם בראיות התביעה"** (ע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל, (30.5.2012), פסקה י"ט לפסק דינו של כב' השופט רובינשטיין וע"פ 5724/95 אבו-דחל נ' מדינת ישראל (12.05.1996), עמ' 8).

שנית, דווקא בטענה זו של ההגנה, יש כדי לחזק עדות סמר, לפיה, בטרם נכנס לדירת המנוחה הצטייד הנאשם בכפפות (פרוטוקול, עמ' 26, ש' 31-33). על רקע זה, ניתן להבין את הביטחון העצמי הרב, שהפגין הנאשם בחקירותיו במשטרה - בניגוד לחוסר ביטחונו עת נתבקש להתייחס לראיית הדנ"א - כי לא נמצאו כל טביעות אצבע שלו בדירה: **"...יאללה תביא לי תמונה טביעת אצבע"** (ת/43, עמ' 7, ש' 1); **"תקשיב, הבאת לי טביעות אצבע? הבאת לי טביעות אצבע? ... תביא לי את ההוכחות, הראיות או רק אנשים מספרים"** (ת/45, עמ' 30, ש' 32-34); **"בוא תן לי הטביעות אצבע שלי"** (ת/45, עמ' 185, ש' 39); **"אם תגיד לי טביעת אצבע אני אתן לך..."** (ת/46, עמ' 16, ש' 27-28).

יש בביטחון עצמי זה, יחד עם היעדר ממצאי טביעות אצבע של הנאשם בזירת הרצח, כדי לחזק את גרסת סמר, לפיה, בזמן השוד והרצח, עטה הנאשם כפפות על ידיו.

ראיות המבוססות על סרטון שהופק ממצלמות אבטחה המותקנות סמוך לדירה

30. ראיות אלה שהוגשו בהסכמה, כדלקמן:

- א. סרטון (ת/8 - להלן: **"הסרטון"**) מיום האירוע בין השעות 10:31 ו-11:05, שהופק ממצלמות אבטחה של בית עסק, המצוי ברח' שארית ישראל 4 ביפו, מרחק קצר מדירת המנוחה (ת/12 - תצלום אווירי של האזור).
- ב. 20 תמונות סטילס, שהופקו מתוך הסרטון, הוגדלו וחודדו (ת/8 ו-ת/8ד - להלן: **"התמונות"**).
- ג. דו"חות צפייה (ת/8א ו-ת/8).

המחלוקת

31. עיקר המחלוקת ביחס לסרטון ולתמונות, מתמקד בטענה שלא הוכח, במידת הוודאות הנדרשת, שהגבר בסרטון ובתמונות הוא הנאשם.
- ביחס לאישה, טען הסנגור, בשפה רפה, כי אינו יכול לאשר שמדובר בסמר.
32. מבחינת הראיות המתוארות, בסעיף 30 לעיל, עולים הממצאים הבאים:

- (א) בסרטון נראים גבר ואישה צועדים זה לצד זה, ברחוב שארית ישראל ביפו, ביום האירוע, בשתי נקודות זמן, בין השעות 10:31 ל-11:05.
- (ב) בדקות 10:31 ו-10:32, נראים גבר ואישה צועדים ברחוב שארית ישראל ביפו, מכיוון רחוב שדרות ירושלים, ממערב למזרח. בכיוון זה מצוי אף הסופרמרקט (ת/12), שממנו רכשו הנאשם וסמר לגרסתה, מזון לפני האירוע (פרוטוקול, עמ' 28, ש' 1-5).
- (ג) האישה לבושה שמלה ארוכה המכסה את רגליה, בצבע כהה וכיסוי ראש מוסלמי מסורתי בצבע שחור כשעל כתפה הימנית של האישה מונח תיק, שברצועתו היא אוחזת בידה.
- (ד) הגבר, שנראה בבירור גבוה מהאישה, חובש על ראשו כובע מצחייה בצבע שחור ועליו סמליל של חברת "נייקי", לבוש מכנסי ג'ינס בהירים, חגורה לבנה, חולצה כהה, וקפוצ'ון שהרוכסן שלו פתוח.
- (ה) בין הדקות 11:03 ל-11:05, נראים גבר ואישה, צועדים זה לצד זה, ברחוב שארית ישראל ביפו, מכיוון רחוב התקומה לכיוון רחוב שדרות ירושלים (ממזרח למערב), כיוון הפוך, לזה שבו צעדו בני הזוג, זמן קצר קודם לכן.

- (ו) הגבר, ללא כובע על ראשו, אחוז תיק בידו הימנית ורוכסן הקפוצ'ון שלבש סגור. יתר מאפייני זיהוי - מבנה גופו, פרטי לבושו ואופן הילוכו - נראים זהים לגבר, שנצפה צועד לצד האישה, בדקות 10:31 ו-10:32.
- (ז) חזותה החיצונית של האישה, בפרק זמן זה, שונה מזו שבדקות 10:31-10:32: האישה גלוית ראש, שיערה צבוע בצבע בהיר, היא לבושה מכנסי ג'ינס בצבע כחול וחולצה שחורה, ונראה שהיא הרה.
- (ח) השוטרים שצפו בסרטון (ת/8ג) זיהו את האישה כסמר ואת הגבר כנאשם (ת/8א ו-ת/8).

גרסת סמר

33. בעדותה בבית המשפט, בהתייחסה לזוג הנראה בתמונות, זיהתה סמר את הנאשם כגבר ואת עצמה כאישה, הן בחלקו הראשון של הסרט, שבו הייתה לבושה בלבוש מוסלמי מסורתי, והן בחלקו השני של הסרט, שבו לבשה מכנסיים וחולצה כמתואר לעיל (פרוטוקול, עמ' 28, ש' 24-8).

גרסת הנאשם

34. הנאשם שלל - הן בעדותו (פרוטוקול, עמ' 66, ש' 18-19), הן בהודעותיו (ת/45 ות/46) והן בעימות עם סמר (ת/48) - כי הוא הגבר המופיע בתמונות. לטענת הנאשם, לא זו בלבד שהוא אינו הגבר בסרטון ובתמונות, אלא שכף רגלו מעולם לא דרכה בתחומי העיר יפו: "**בחיים שלי לא נכנסתי ליפו**" (פרוטוקול, עמ' 65, ש' 29). בהודעתו (ת/45, עמ' 198, ש' 24-27), כמו גם בעדותו (פרוטוקול, עמ' 85, ש' 1), טען הנאשם כי יש לו חברים שדומים לו. עוד טען בהודעתו, כי הגבר בתמונות "**מלא, אני לא מלא**" (ת/45, עמ' 193, ש' 18), כי מעולם לא השתנה משקלו (ת/45, עמ' 193, ש' 24), כי תספורת הגבר בתמונות שונה מתספורתו (ת/45, עמ' 193, ש' 31-33), וכי ניתן "לשתול" את תמונתו, באמצעות המחשב, בכל מקום (ת/45, עמ' 146, ש' 34-35 ועמ' 147, ש' 4-5 ו-7-8).

35. בהודעתו הראשונה במשטרה מיום 08.05.2012 (ת/43), עוד טרם הוצגו בפניו הסרטון (ת/8ג) מסר הנאשם כי צבע שיערה של סמר שחור אך כי צבעה אותו לבלונד, בתקופה שבין שנה וחצי עד שנה ושלושה חודשים לפני כן (ת/43, עמ' 13, ש' 4-13). אין חולק כי בתמונות מיום הרצח (ת/8ה), נראה כי שיערה של סמר היה צבוע בלונד וניתן אף לזהות שורשי שיער בצבע שחור.

מבחינה כרונולוגית, הודעתו זו של הנאשם, אכן נמסרה כשנה וחצי לאחר אירוע הרצח. נתונים אלה - צבע השיער של סמר, בתקופת הרצח - מתיישבים, באופן מדויק, עם גרסת סמר. סבורני, שיש בהתאמת נתונים אלה לגרסת סמר, כדי לחזק אותה באופן משמעותי. זאת, דווקא נוכח דפוס התגובה של הנאשם, לאורך כל חקירותיו ועדותו, כפי שיפורט בהרחבה בהמשך, שאוטומטית נטה להרחיק את עצמו מכל נתון או שאלה שיש בהם כדי לקשור אותו לרצח.

בשלב מוקדם זה של חקירת הנאשם, גביית הודעתו הראשונה, לא חשש הנאשם שיש בשאלה אודות צבע שיערה של סמר כדי לקשור אותו בדרך כלשהי לרצח, ולפיכך, ובניגוד למנהגו להרחיק את עצמו בתשובה שאינו זוכר, השיב הנאשם בכנות לשאלה.

על אף, שאין בתשובה זו של הנאשם כדי לקשור אותו באופן ישיר לרצח, יש בה כדי לחזק באופן משמעותי את גרסת סמר, לרבות ביחס לחלקו של הנאשם ברצח.

36. בהמשך, בהתייחסו לדמות האישה בסרטון ובתמונות, ניתן לאפיין את גרסת הנאשם "בתנודה" קבועה. תחילה, בהזדמנות הראשונה, שהוצגה בפניו תמונת סמר כשראשה מכוסה במטפחת, זיהה אותה הנאשם באופן ספונטני ומייד כסמר (ת/45, עמ' 167, ש' 15-16). בהמשך, סייג הנאשם את זיהוי האישה כסמר, בטענה שלא ניתן לראות את פניה (ת/45, עמ' 167, ש' 35-36). מיד לאחר מכן, אישר הנאשם שוב כי מדובר בסמר (ת/45, עמ' 168, ש' 1 ו-3) ושוב הסתייג: "**אבל הפנים שלה לא כל כך רואים טוב**" (ת/45, עמ' 168, ש' 6). לשאלת החוקר, כיצד אם כך זיהה קודם שמדובר בסמר, השיב הנאשם: "**מהפנים שלה**" (ת/45, עמ' 168, ש' 37-38) ובהמשך, שוב, נסיגה: "**לא בטוח, כי הפנים לא נראים טוב**" (ת/45, עמ' 169, ש' 1).

תנודתיות זו, ביחס לזיהוי סמר, אפיינה אף את עדות הנאשם בבית המשפט. תחילה, טען הנאשם כי אין מדובר בו ובסמר (פרוטוקול, עמ' 66, ש' 12-13). בהמשך, משהוצגה בפני הנאשם תמונת סמר בלבוש מוסלמי מסורתי, לשאלת בית המשפט, שינה הנאשם טעמו ואישר: **"ככה דומה לאישתי"** (פרוטוקול, עמ' 66, ש' 31).

37. ב"כ הנאשם נימק טענותיו כי לא הוכח כנדרש זיהוי הנאשם כגבר הנראה בסרטון ובתמונות בטעמים הבאים:

- (א) לא הוגשה מטעם התביעה חוות דעת מומחה לזיהוי.
- (ב) זיהוי השוטרים את הנאשם אינו יכול להחליף את התרשמות בית המשפט, ומכל מקום לא ניתן לבסס על ראייה זו את זיהוי הנאשם.
- (ג) בית המשפט יכול להתרשם בעצמו מהסרטון ומהתמונות שהגבר אינו הנאשם.
- (ד) דמות הגבר בסרטון ובתמונות שונה מחזות הנאשם, כפי שבית המשפט התרשם ממנו, באופן בלתי אמצעי. כך למשל, על פי הטענה, הנאשם **"אדם מלא, כמעט ניתן לומר שמן"** ואילו הגבר המצולם **"אינו אדם מלא בכלל"**; עוד נטען כי בפועל, הנאשם גבוה מסמר, ואילו בסרטון ובתמונות הגבר נראה **"כמעט באותו גובה של האישה"**.

38. להלן תשובתי לטענות הסניגור, כסדרן:

- (א) ניתן לבסס זיהוי נאשם על מגוון ראיות. אין כל הכרח שחוות דעת מומחה, תימנה ביניהן. בעניין זה ציין בית המשפט העליון כי: **"בדיקה מסוג זה [זיהוי - י.ל.] , המתבססת על טביעת עין בלבד, אינה כרוכה במומחיות מיוחדת... גם אם לא הובאה עדות של מומחה מטעם המשיבה"** (ע"פ 6864/03 רוקנשטיין נ' מדינת ישראל, (28.04.2004), 670).
- (ב) יש טעם בטענת הסניגור, כי זיהוי השוטר את הנאשם, אינו יכול להחליף את התרשמות בית המשפט. זאת, במיוחד, שעה שלשוטרים אין היכרות מוקדמת עם מי מהדמויות, או מומחיות קונקרטית בתחום.
- (ג) הלכה היא כי **"...כעיקרון אין על בית המשפט להתנזר מהתרשמות ישירה, בהשוואה בין תמונה (או תמונות) של הנאשם לדמות הנאשם העומד לפניו, ואין בדרך זו של קבלת ראיה משום פסול"** (ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4)221, 330).
- לאחר שבחנתי בקפידה את דמות הגבר בסרטון ובתמונות, ולאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהנאשם - אותו ראיתי, שוב ושוב, מהלך תקופה של למעלה מ-14 חודשים - כמו גם בצפייה בהודעותיו במשטרה (ת/43, ת/45 ו-ת/46) ובעימות (ת/48), ולאחר שגזרתי על עצמי את הזהירות הנדרשת, הגעתי לכלל מסקנה, שלא ניתן לקבוע, רק על פי התרשמותי, כי הגבר המצולם, הוא מעבר לכל ספק סביר, הנאשם.
- עם זאת, קיימת הסתברות הקרובה לוודאות, שהגבר המצולם בסרטון ובתמונות, הוא הנאשם. מסקנתי זו מבוססת על הדמיון המובהק בין דמות הגבר בסרטון ובתמונות לבין הנאשם, המתבטאת במשקלם המצטבר של מכלול מאפיינים ובעיקר, תווי הפנים, הגובה, מבנה הגוף, פרופיל הפנים ובמיוחד מבנה מפרצי השיער בקו המצח.
- (ד) מהתרשמות ישירה מהנאשם וסמר, עולה בבירור שהנאשם גבוה מסמר.
- אף הגבר בסרטון ובתמונות, גבוה מסמר, באופן המתיישב עם הפרש הגבהים במציאות, בין הנאשם לבין סמר.

אין בידי לקבל טענת הסניגור לפיה, כביכול, הנאשם **"אדם מלא, כמעט שמן"** ואילו הגבר בסרטון ובתמונות **"אינו אדם מלא בכלל"**, מהטעמים הבאים:

ראשית, על פי התרשמותי קיים דמיון משמעותי במבנה הגוף של השניים. שנית, משקל גוף הוא נתון משתנה.

שלישית, התיאורים **"מלא"** או **"לא מלא"** הם תיאורים סובייקטיביים מנקודת מבטו של המתאר, שלא ניתן לבסס עליהם ממצא משמעותי. הסרטון והתמונות צולמו ביום האירוע - 16.12.2010, ואילו הנאשם התייצב בבית המשפט, בחלוף כ-3 שנים ואילך ממועד האירוע. בחלוף פרק זמן זה, יכולים לחול שינויים במשקל גוף, באופן שאין בו כדי לשנות את המסקנה המתוארת.

רביעית, טענה זו של הסנגור עומדת ביחס הפוך לטענות הנאשם בהודעתו: **"מלא, אני לא מלא"** (ת/45, עמ' 193, ש' 18), ודי בכך כדי לשמוט את הקרקע תחת הטענה.

39. לעניין משקל זיהוי אדם על סמך מכלול מאפיינים נקבע כי:

"...עצם העובדה שבית המשפט המחוזי - או בית משפט זה - לא הצליחו להגיע למסקנה וודאית כי המערער הוא התוקף-היורה בסרט על פי מראה עיניהם בלבד, אינה מעידה כי אין אפשרות להגיע למסקנה שכזו. אכן, קשה לראות את פניו של התוקף-היורה בסרט. אולם, ניתן לזהות אדם גם על סמך מכלול מאפיינים של הופעתו מעבר לפניו: ההליכה שלו; פרופיל הפנים שלו; פאות לחיו; אפו; מבנה גופו; וכו'. בענייננו, אין קושי להתרשם ממאפיינים אלה בסרט האבטחה, ולכן אין מניעה עקרונית לזהות באופן וודאי את המערער כתוקף-היורה על אף שקשה לראות את פניו".

(ע"פ 3151/08 דוידוב נ' מדינת ישראל (26.05.2010), פסקה 11).

40. לא למותר יהא לציין, בהקשר זה, את עדות הנהג חסן, כפי שתובא בפירוט בהמשך, לפיה הגבר שהסיע ביום האירוע חבש כובע מצחייה בצבע שחור שעליו מוטבע סמליל של חברת "נייק".

41. יש בהתאמה המלאה בין מאפייני הגבר שהסיע חסן, על פי עדותו: צורת הכובע (מצחייה), צבעו (שחור) והסמליל המוטבע עליו ("נייק") - ביחד עם עיתוי הורדת בני הזוג מהרכב, ומקום הורדתם - לבין הכובע שחובש הגבר, הנראה בסרטון ובתמונות, כדי לחזק באופן משמעותי, את המסקנה שהגבר בסרטון ובתמונות הוא הנאשם.

עדות חסן

42. חסן העיד כי הוא תושב קלנסאוה וזי הוא עוסק, בין היתר, בהסעת פועלים. לדברי חסן, יום לפני 16.12.2010 (יום האירוע), התקשר אליו גבר (פרוטוקול, עמ' 48, ש' 9-11) וביקש שיסיע אותו ואישה נוספת מאזור מחסום קלקיליה ליפו (פרוטוקול, עמ' 46, ש' 32-33 ועמ' 47, ש' 1). למחרת, בסביבות השעה 09:00 בבוקר, אסף חסן את השניים מאזור המחסום בקלקיליה (פרוטוקול, עמ' 47, ש' 3-5 ועמ' 48, ש' 12-14). בהתייחסו למראה זוג הנוסעים, מסר חסן כי הגבר רזה וחבש כובע מצחייה בצבע שחור (פרוטוקול, עמ' 47, ש' 7, וכן ש' 12-29) ועליו סמליל של חברת **"נייק"** (פרוטוקול, עמ' 47, ש' 13, 30 ו-33), ואילו האישה, לבשה בגד שחור וכיסוי ראש (פרוטוקול, עמ' 47, ש' 7-8). חסן העיד אחרי אחותה של סמר, רימא - שהתייצבה בבית המשפט עם כיסוי ראש מוסלמי מסורתי. לשאלת בית המשפט, אישר חסן שכיסוי הראש שהאישה שהסיע חבשה, דומה לכיסוי הראש שרימא חבשה (פרוטוקול, עמ' 47, ש' 9-11). במהלך הנסיעה, סיפרו לו השניים כי הם נוסעים לרופא ביפו (פרוטוקול, עמ' 48, ש' 3). חסן הוריד את השניים

במקום שהורו לו, בקרבת כיכר השעון ביפו (פרוטוקול, עמ' 48, ש' 21). לדברי חסן, הגבר אמר לו: **"שאתה רוצה לחכות אותנו עד שנגמור ואנחנו נתקשר אליך ואתה תחזיר אותנו"** (פרוטוקול, עמ' 48, ש' 25-26). חסן המתין עד שהתקשרו אליו והוא הסיע את השניים חזרה, לדבריו: **"למקום שהעמסתי אותם"** (פרוטוקול, עמ' 49, ש' 3). חסן אישר כי הטלפון הנייד, שמספרו 052-2447885, שנתפס אצלו כשנעצר, מצוי ברשותו כ-16 שנים (פרוטוקול, עמ' 51, ש' 7-11 וש' 21-24). בזיכרון הטלפון הנייד של חסן, נמצא מספר טלפון נייד 052-2033566 (ת/33) והסנגור לא חלק על כך. לאחר שהוריד את הזוג, גילה חסן כי הכובע של הגבר נותר ברכבו. חסן התקשר לגבר והודיע לו שהכובע נותר ברכב ואחד מבני הזוג אמר לו שייקח את הכובע או שיזרוק אותו (פרוטוקול, עמ' 52, ש' 30-33 ועמ' 53, ש' 1).

43. לטענת הסנגור, לא זו בלבד שאין בעדות חסן - שלא זיהה את הנאשם כגבר שהסיע ברכבו - כדי לקשור אותו לאירוע, הרי שיש בה כדי להשמיט את הקרקע מתחת לטענות התביעה. זאת, בעיקר, מאחר שחסן טען שהגבר שהיה עם סמר, היה **"בחור רזה"** ואילו הנאשם הוא **"אדם מלא, שרירי, חסון"**.

44. איני שותף לדעת הסנגור. ביחס לפער בין תיאור הנאשם על ידי חסן כ**"בחור רזה"** (פרוטוקול, עמ' 47, ש' 7) במועד האירוע, לבין חזותו העכשווית של הנאשם, ספק רב בעיניי אם טענה זו אכן משקפת את המציאות. גם הנאשם עצמו - בניגוד לטענת הסנגור - מתאר עצמו כבחור **"לא מלא"** (ת/45, עמ' 193, ש' 18).

מכל מקום, ודאי שאין בתיאורו של חסן את הנוסע כ**"רזה"**, שהוא תיאור סובייקטיבי לחלוטין, כדי לשלול את האפשרות שהנאשם הוא הגבר שחסן הסיע ברכבו. זאת, מהטעם, שפורט בהרחבה לעיל, ולפיו משקל גופו של אדם הוא נתון שיכול להשתנות, ודאי במרחק של כשלוש שנים.

45. לאור כל האמור, מסקנתי היא שיש בעדות חסן כדי לחזק את גרסת סמר.

הטעם לכך הוא שמהשוואת עדויות סמר וחסן עולה כי יש מאפיינים רבים בתיאור חסן המתיישבים עם עדות סמר ומחזקים אותה, ובעיקר אלה: אופן יצירת הקשר עם חסן (קשר טלפוני) ; מין המתקשר (זכר) ; מקום תחילת הנסיעה וסיומה (אזור מחסום בקלקיליה) ; שעת תחילת הנסיעה (בוקר) ; יעד הנסיעה (יפו) ; הרכב הנוסעים (גבר ואישה) ; לבוש האישה (מוסלמי מסורתי).

יש בעדות חסן - כי הגבר חבש כובע מצחייה בצבע שחור ועליו מוטבע סמליל של חברת "נייקי" - ביחד עם הסרטון והתמונות, בהן נראה הגבר חובש כובע התואם לעדות חסן, כדי לחזק את גרסת סמר, כי הגבר הוא הנאשם.

יש בהימצאות מספר הטלפון הנייד - שלפי עדות סמר, כפי שיובהר בהמשך, שימש אותה ואת הנאשם - בזיכרון הטלפון הנייד של חסן, ובעדות חסן כי התקשר לנאשם בעניין הכובע ששכח ברכבו, כדי לחזק את עדות סמר כי הנאשם הוא הגבר שהשתף איתה באירוע.

מחקרי תקשורת

כללי

46. לטענת התביעה בסיכומיה, מחקרי התקשורת בתיק הובילו לפענוחו. התקשרויות טלפוניות מדירת המנוחה הובילו את החוקרים אל סמר ובני משפחתה. פלטי התקשורת הרלבנטיים הוגשו בהסכמה כמוצגים מטעם התביעה (ת/20-א-ג,

וכן ת/18 ות/19א). להלן יפורטו הנתונים הרלבנטיים והשלכותיהם הראייתיות על ההכרעה במחלוקת.
47. **מספרי הטלפונים הרלבנטיים וזהות המשתמשים בהם:**

052-2033566 - בשימוש סמר והנאשם - (להלן: "מנוי 566")

סמר העידה כי מספר הטלפון הנייד שהיה ברשותה במועד האירוע הוא 052-2033566 (פרוטוקול, עמ' 41, ש' 33-32, ועמ' 42, ש' 1-3). בעימות עם הנאשם, שהוגש בהסכמה, מסרה סמר כי מספר טלפון 566 שימש אותה ואת הנאשם ביחד (ת/48, עמ' 26, ש' 18-23 ועמ' 28, ש' 27-30). הנאשם, בעימות עם סמר, ייחס את השימוש במספר זה לסמר בלבד - "זה שלה" (ת/48, עמ' 26, ש' 18-23).

052-5139001 - בשימוש אמה של סמר, סולטנה אבו חאמד - (להלן: "מנוי 001")

רימא העידה בבית המשפט והודעותיה במשטרה הוגשו בהסכמה מכח סעיף 10א לפקודת הראיות. בהודעתה, (ת/52, עמ' 65, ש' 15-39 ועמ' 66, ש' 1-7) מסרה רימא כי מספר הטלפון הנייד 052-5139001 מצוי בשימוש אימה מזה שנים רבות: "10 שנים, זה הפלאפון הראשון שהיא [אמה של סמר - י.ל.] מחזיקה" (ת/52, עמ' 66, ש' 7).

052-2447885 - בשימוש חסן - (להלן: "מנוי 885")

ראו סעיף 42 דלעיל.

48. מפלטי השיחות, של מנוי הטלפונים המתוארים, מתקבלת התמונה הבאה:

(א) בתאריך 05.12.2010 בשעה 21:49 יוצאת שיחה ממנוי 001 (אמה של סמר) למנוי 566 (הנאשם וסמר) המאוכן ביפו (ראו ת/20א ו-ת/20ג).

ממצא זה מתיישב עם גרסת סמר לפיה זמן מסוים לפני האירוע, שהתה ביפו.

(ב) ביום האירוע, 16.12.2010, בשעה 09:42 מתקשר מנוי 566 (הנאשם וסמר) המאוכן בתחנת דלק בכביש 55 מערבית לעזון (ת/20א, עמ' 3), למנוי 885 (חסן) המאוכן בקיבוץ אייל (צפונית מזרחית לכפר סבא - י.ל.) (ת/20, עמ' 9-8).

נתונים אלה מתיישבים עם גרסת סמר לפיה, הנאשם התקשר לחסן, לצורך הסעתם ליפו.

(ג) ביום האירוע, בשעה 09:49 נרשמת שיחה יוצאת ממנוי 566 (הנאשם וסמר) למנוי 885 (חסן). בשעה זו, מאוכנים שני המנויים באותו מקום - היישוב צופין.

גם בנתונים אלה - לפיהם בחלוף 7 דקות מהשיחה הקודמת היוצאת מהטלפון של הנאשם וסמר לחסן - יש כדי לחזק את גרסת סמר לפיה, לאחר שהנאשם יצר קשר טלפוני עמו, אסף אותם חסן ברכבו והסיעם ליפו.

(ד) ביום האירוע, בשעה 09:58, אכן מנוי 885 (חסן) במחסום קלקיליה ובשעה 11:08 ביפו (ת/20ב, עמ' 9).

נתונים אלה, מחזקים את גרסת סמר, לפיה, בבוקר יום האירוע, הסיעם חסן ממחסום קלקיליה ליפו.

(ה) ביום האירוע, בשעה 11:06, יוצאת שיחה ממנוי 566 (הנאשם וסמר), המאוכן ביפו, למנוי 885 (חסן), ואחריה עוד שלוש שיחות ברצף (ת/20א, עמ' 3 ו-ת/20ב עמ' 9).

נתונים אלה, מתיישבים עם עדות סמר - לפיה לאחר שיצאה עם הנאשם מהדירה - ועם עדות חסן לפיה לאחר שהמתין לזוג שהסיע - התקשרו אליו והוא הסיעם מיפו.

(ו) ביום האירוע, בשעה 11:11, מתקשר מנוי 566 (הנאשם וסמר) כשהוא מאוכן ביפו, למנוי 001 (אימה של סמר),

המאוכן אף הוא ביפו (ת/20 א ו-ת/20ג).

נתון זה מתיישב עם גרסת סמר לפיה, שהתה, ביחד עם הנאשם, ביום האירוע ביפו.

(ז) ביום האירוע, בשעה 13:13, מאוכן מנוי 885 (חסן) במחסום קלקיליה (ת/20ב, עמ' 9).

נתון זה מתיישב הן עם עדות סמר, והן עם עדות חסן, לפיהן הסיע את הזוג למחסום קלקיליה.

(ח) מהאיכונים של מנוי 566 (הנאשם וסמר) עולה כי ביום האירוע הגיעו מאזור קיבוץ ניר אליהו, [צפונית מזרחית

לכפר סבא - י.ל.] (בשעה 06:41), דרך היישוב צופין, (בין השעות 08:30 ועד 09:49). האיכון הראשון ביפו הוא

בשעה 11:06 (ת/20א, עמ' 3). החל מהשעה 11:26, שבה מאוכן המכשיר בקיבוץ גליות [תל-אביב - י.ל.] ניתן

לראות את המסלול חזרה למחסום קלקיליה, דרך רכבת דרום תל אביב (בשעה 11:27), בית חולים שניידר בפתח-

תקווה (שעה 12:12), ועד מחסום קלקיליה (בשעה 19:34) (ת/20א, עמ' 4).

מסלול זה, עולה בקנה אחד עם גרסת חסן וסמר ומחזק אותן.

49. בסיכומי, בהתייחסו לראיות אלה, מיקד הסנגור טענותיו בהיעדר ראייה לבעלות או שימוש בלעדי של הנאשם במנוי

טלפון כלשהו, לרבות מנוי 566. הסנגור לא העלה טענה כלשהי ביחס לפרטי הבעלות על מכשירי הטלפון של אמה של

סמר או של חסן. לטענת הסנגור, לא ניתן לשלול את האפשרות שסמר עשתה שימוש בטלפון שהיה גם בשימוש

הנאשם, ולכן אין בראיות המתוארות כדי לקשור את הנאשם לאירוע הרצח.

50. התשובה לטענת הסנגור היא כי אמנם אין בפלטי שיחות הטלפון ובאיכונים ראייה בלעדית הקושרת את הנאשם

לעבירות המיוחסות לו.

עם זאת, יש בראיות אלה, בהשתלבן ביחד עם עדות חסן, התייעוד בסרטון ובתמונות וממצאי הדנ"א, כדי לחזק את גרסת

סמר, שהותירה רושם מהימן בעיניי בכלל, ובהתייחסה לחלקו של הנאשם, בפרט.

51. לסיכום פרק זה, ניתן לקבוע כי פרטי ההתקשרויות בין המעורבים ואיכוני הטלפונים הניידים שלהם, מתיישבים באופן

מדויק, עם עדויות סמר וחסן, ביחס למסלול הנסיעה ביום האירוע, מאזור המחסום בקלקיליה ליפו ובחזרה, וכן עם

הפרטים הנראים בסרטון מצלמות האבטחה והתמונות שהופקו ממנו (שעות הימצאות הנאשם וסמר ביפו, פרטי

לבושם, מסלול הליכתם וכו').

ראיות בזירת האירוע

52. חיזוקים נוספים לעדות סמר ניתן למצוא באופן הימצאות גופת המנוחה בזירה, סיבת המוות, שעת המוות, מצב

הדירה וראיות נוספות בזירת הרצח, כפי שיפורט להלן.

53. מעדויות בנה ונכדה של המנוחה (ת/21-ת/24), שהוגשו בהסכמה עולה כי הבן והנכד הגיעו לדירת המנוחה בסביבות

השעה 16:00, תיארו את מראה הדירה ואופן מציאת גופת המנוחה, כך: **"ראיתי את הבית הפוך... הסבתא שכבה**

על הגב, היה לה שרון ברגל... היה לה גם משהו בפה שלא תצק... כל הגוף היה קשה כמו אבן... היא

פשוט נחנקת" (ת/21, ש' 39-44).

54. מעבדת מז"פ נידת (ת/1) - אנשי המעבדה הניידת של המחלקה לזיהוי פלילי (מז"פ) של משטרת ישראל, הגיעו

לדירה סמוך לשעה 18:30 וסרקו את זירת הרצח. חוות דעת המומחה, רפ"ק חגי וקס, ראש המעבדה הניידת, הוגשה

בהסכמה וממנה עולים הממצאים הבאים: לא נראו סימני פריצה על דלת הדירה; המנוחה נמצאה על רצפת חדר

המגורים, שכובה על גבה, ידיה כפותות בשרוך לבן מאחורי גופה, פריט לבוש מבד תחוב בפיה ועליו כתמי חומר החשוד

כדם, ורגליה כפותות בשרוך לבן; על צווארה של המנוחה, ניתן לראות גרגירי חומר בצבע לבן (תצלום מס' 12 ב-ת/1)

; המנוחה נמצאה כשתליון לב זהב נמצא על גופה, מתחת לבגדיה (תצלום מס' 13 ב-ת/1); בדירה שרר חוסר סדר

המצביע על כך שנערך בדירה חיפוש - דלתות המזנון והארונות בחדר השינה הושארו פתוחות, דלתות ארונות חדר

האמבטיה פורקו ממקומן ומגירות ופרטי לבוש נמצאו כשהם מפוזרים על הרצפה.

55. הרופא המשפטי, ד"ר ריקרדו נחמן, מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית, הגיע לזירת הרצח בשעה 20:00 ובחן את גופת המנוחה. ד"ר נחמן קבע כהערכה ראשונית כי המוות אירע בין 8 ל-10 שעות, קודם לכן.

מדו"ח נתיחה שביצע ד"ר נחמן, בנוכחות ד"ר חן קוגל מטעם הסנגוריה הציבורית, נקבע כי מות המנוחה: **"...נגרם, קרוב לוודאי, מתשניק מכני כפול - גוף זר בחלל הפה ואספיקציה תנוחתית"** (ת/א6+ב).

56. יש באופן הימצאות גופת המנוחה - ובמיוחד, כשמכנסי תינוק תחובים בפיה, שרוכים קשורים על גפיה, והימצאות חומר הדומה לגרגירי מלח על פניה - הערכת שעת המוות, ביחד עם אי הסדר ששרר בדירה, כדי להתיישב עם עדות סמר, ולחזק אותה.

אמנם, אין בראיות אלה כדי לקשור ישירות את הנאשם לאירוע, אך מאחר שמדובר בפרטי מידע מוכמנים וייחודיים - שסמר לא יכלה לדעת אותם אלמלא גרסתה הייתה גרסת אמת - הרי שיש בהם חיזוק משמעותי למשקל ומהימנות עדות סמר, לרבות ביחס לחלקו של הנאשם ברצח.

אמרות אחות סמר, רימא עמיר

57. רימא עמיר, אחותה של סמר, זומנה להעיד בבית המשפט מאחר שבהודעותיה במשטרה מסרה כי סמר התוודתה בפניה בביצוע רצח אישה ביפו. רימא הוכרזה עדה עוינת והודעותיה במשטרה הוגשו מכח סעיף 10א(א) לפקודת הראיות.

תרגיל חקירה

58. במסגרת חקירת הרצח, נערך בחודש אפריל 2012, תרגיל חקירה. במהלך התרגיל, זומנה רימא לתחנת המשטרה, בחשד, כביכול, לעבירה אחרת. באותו שלב, הייתה סמר בדרכה לתחנת המשטרה (ת/29). רימא נתבקשה לשבת במסדרון, בפתח חדר החקירות, כאשר מול עיניה תלויה מודעה, בעברית ובערבית, לפיה, דרוש מידע, בעניין רצח המנוחה, בשדרות ירושלים 37 ביפו, ומוסר המידע יוכל לקבל פרס כספי (ת/27ג - להלן: **"המודעה"**). בעקבות קריאת המודעה, התקשרה רימא, מהטלפון הנייד שהיה ברשותה, לאחותה לובנה. השיחות בין רימא ללובנה הוקלטו במסגרת האזנת סתר ובהמשך תומללו. תמלילי שתי שיחות בין רימא ללובנה הוגשו בהסכמה לבית המשפט (ת/30 ו-ת/31).

מהשיחות עולה שרימא, ולובנה, ידעו כבר באותו שלב, על הקשר של סמר לרצח המנוחה. עוד עולה שרימא נבהלה בעקבות המודעה שראתה. בשיחה הראשונה (ת/30), אמרה רימא ללובנה, בין היתר: **"ההתעקשות שלהם על סמר, אני לא יודעת למה אני מפחדת"**. בהמשך הסבירה רימא ללובנה את הסיבה לתחושת הפחד שלה: **"את יודעת מה כתבו פה בנייר? [המודעה - י.ל.]"**. לשאלת לובנה, הקריאה לה רימא את תוכן המודעה: **"רשום רצח שושנה לוי תאריך 16/12, רצח (מגממת)..."**. בעקבות דברים אלה, אף לובנה נבהלה ורימא אמרה בהמשך: **"...רק קראתי את הנייר עכשיו מתתי מפחד... זו הבעיה הזו הולכת לפתוח עליה את שערי הגיהנום"**. בהמשך אמרה לובנה: **"יא אחותי ואללה אנחנו היינו אומרים גם אחרי חמישים אלף שנה וגם אם תזדקן ותלך עם מקל הליכה, ואללה היהודים לא שוכחים שום דבר"**.

בשיחת טלפון, מאותו יום, בין סמר ללובנה - שאף היא הוקלטה במסגרת האזנת סתר - בדרכה לתחנת המשטרה, אמרה סמר ללובנה: **"...ואללה נראה לי שנתפסתי יא לובנה"** (ת/29), ואף אישרה זאת כנאמר לעיל, בעדותה (פרוטוקול, עמ' 41, ש' 15-16).

בשיחת טלפון נוספת, מאוחרת באותו יום (ת/31), בין רימא ללובנה, התנהל, בין היתר, דו-שיח הבא: לובנה: **"מחמד אומר לי שכל הזמן תכחיש ואם יגידו להם זה טביעות אצבע ולא טביעות אצבע שתמשיך להכחיש... מחמד אומר שאם יביא לה 20 טביעות אצבע שתכחיש"**.

רימא: **"הרי הם תלו פה הנה, כמו כן נגנבו תכשיטים ורציחתה ולא יודעת שקראה את זה אוי ואבוי לי הדם שלה התייבש"**.

בהמשך, פרצה רימא בבכי, למראה סמר מובלת עצורה על ידי השוטרים באזור הדירה (ת/32).

עדות רימא

59. רימא העידה בבית המשפט - בדומה לאמרותיה במשטרה בעניין זה (ת/50, עמ' 18, ש' 10-11 ; ת/53, עמ' 11, ש' 3-9) - כי משפחתה התגוררה, מספר שנים, בשכנות לדירת המנוחה והכירה את המנוחה במסגרת יחסי שכנות (פרוטוקול, עמ' 19, ש' 12-28). לדברי רימא בעדותה, כמו גם באמרתה (ת/52, עמ' 32, ש' 4-15), סמר הייתה בעבר בהריון ורימא אף נהגה לתת לה בגדי תינוקות (פרוטוקול, עמ' 38, ש' 28-32). בעדותה בבית המשפט, בתשובה לשאלות התובעת, טענה רימא, כי בעבר, סמר סיפרה לה שברצונה להסגיר את עצמה למשטרה בשל שימוש בסמים: **"כי הייתה מקבלת סמים, מעשנת סמים"** (פרוטוקול, עמ' 21, ש' 32), ואף טענה כי גרסתה במשטרה, השונה מעדותה, נגבתה ממנה תחת לחץ (פרוטוקול, עמ' 23, ש' 23). לאחר שרימא סירבה, שוב ושוב, לאשר לשאלות התביעה פרטים מהותיים שמסרה באמרותיה במשטרה, אודות התוודות סמר בפניה, הוכרזה רימא כעדה עוינת, ואמרותיה מחוץ לכתלי בית המשפט התקבלו מכח סעיף 10א(א) לפקודת הראיות. בהמשך, התכחשה רימא לדברים שמסרה באמרותיה ובהאזנת הסתר במשטרה (ת/30 ו-ת/31), טענה כי אינה זוכרת את תוכן, ואף ציינה: **"אפילו אם אני אשמע, אני לא אשנה שום דבר"** (פרוטוקול, עמ' 34, ש' 22).

אמרות רימא מחוץ לכתלי בית המשפט

60. רימא נעצרה בחשד לקשירת קשר ורצח המנוחה. ארבע אמרות שמסרה רימא במהלך חקירתה הוגשו לבית המשפט (ת/50, ת/53, ת/52 ו-ת/54).

בשתי האמרות הראשונות, מתאריכים 03.05.2012 ו-06.05.2012 (ת/50 ו-ת/53), הכחישה רימא כל קשר לאירוע הרצח וטענה: **"אין לי בכל הסיפור... אני לא יודעת על הרצח, ולא יודעת על הסיפור"** (ת/50, עמ' 109, ש' 30 ו-ת/53, עמ' 15, ש' 34-35).

עם זאת, באמרתה השנייה (ת/53) ציינה רימא, כי חשדה שהנאשם וסמר מעורבים ברצח המנוחה, בעקבות דברי אישה ששהתה עמה במעצר: **"הכניסה לי לראש הרבה חשדות"** (ת/53, עמ' 2, ש' 33).

באמרתה השלישית, מיום 08.05.2012, חל מפנה בגרסת רימא. לאחר שהושמעו לרימא שתי שיחות הטלפון שהוקלטו בינה לבין לובנה, בזמן שהייתה במסדרון תחנת המשטרה (ת/30 ו-ת/31), מסרה רימא כי אינה מכחישה את תוכן השיחות, אך עמדה על כך שאין לה כל חלק ברצח (ת/52, עמ' 21, ש' 13 ו-21). מיד לאחר מכן, החלה רימא לספר אודות התוודות סמר בפניה, כדלקמן: **"...לאחר חצי שנה כשנסעתי לקלקיליה קרתה בעיה גדולה בבית בא אחי והרביץ לה [לסמר - י.ל.], ראית את היד שלה, אז היא רצתה להתאבד, אז שאלתי אותה למה שתמסרי את עצמך למשטרה? אמרה לי שאני זאת שרצחתי, נשבעת לך באלוהים... אמרתי לה משוגעת תסתמי לקירות יש אוזניים. לא חשבתי שהיא תגיד, נשבעת לך שזה מה שאמרה לי. ... אמרה לי שרצחה את הזקנה שמולכם, לא אמרה לי את שמה. ... זה היה במהלך חודש מאי... שאלתי אותה את מי רצחת, אמרה לי שרצחה מישהי משדרות."** (ת/52, עמ' 21, ש' 30-32 ; עמ' 22, ש' 7 ועמ' 23, ש' 12-13).

בתגובה לשאלת החוקר, **"אמרה לך עם מי?"** (ת/52, עמ' 23, ש' 17), ענתה רימא: **"אמרה לי עם עומר... נשבעת באלוהים שזה מה שקרה"** (ת/52, עמ' 23, ש' 18). לדברי רימא, הרקע להתוודות סמר היה מריבה עם אחיה בעניין המראה החיצוני של סמר (ת/52, עמ' 23, ש' 7-9).

לטענת רימא, לאחר שסמר התוודתה בפניה, **"ביימה"** מריבה בין ילדיה לבין ילדי האח כדי להחיש עזיבתה את בית האח, על מנת שתוכל לבדוק, מהר ככל הניתן, אם הודאת סמר בפניה משקפת את המציאות (ת/52, עמ' 26, ש' 8-15). עם הגעתה ליפו, מיד החלה רימא לברר האם יש ממש בהודאת סמר: **"הלכתי למסעדה בשדרות בשביל רק לשמוע דיבורים על מישהי שנרצחה או משהו, ואז המשכתי ללכת וראיתי תמונה שלה תלויה, תמונה שהיא מתה, נשבעת לך שזה מה שקרה, ואחר כך אמרתי שזה לא יכול להיות שהיא עשתה את זה"** (ת/52, עמ' 21, ש' 35-38).

במהלך החקירה, תיארה רימא בשתי הזדמנויות, באופן זהה כמעט לחלוטין, את נסיבות התוודות סמר בפניה (ת/52, עמ' 44, ש' 16); את תוכן ההתוודות (ת/52, עמ' 45, ש' 19-9); את "ביום" המריבה בין הילדים (ת/52, עמ' 46, ש' 11-8); את "החקירה העצמאית" שערכה באזור הדירה כדי לברר האם יש אמת בהתוודות סמר בפניה (ת/52, עמ' 46, ש' 38-22 ועמ' 47, ש' 1-8). בהזדמנות השנייה אף הוסיפה רימא פרט מידע חדש, של מועד הרצח, לפיו סמר "אמרה לי שהיא רצחה בדצמבר" (ת/52, עמ' 55, ש' 19-20).

רימא סיפרה על התוודות סמר לאחותה לובנה (ת/52, עמ' 51, ש' 24). רימא מסרה כי חשדה שסמר מעורבת ברצח המנוחה בעקבות תגובת סמר למודעה בתחנת המשטרה: "...הסתכלה ככה בפליאה ופחד ... היא אמרה אלוהים ישמור!! זה מה שאני זוכרת אבל לא שאלתי אותה" (ת/52, עמ' 38, ש' 36 ועמ' 39, ש' 1-2). באמרתה השלישית הסבירה רימא כי החליטה לחשוף את הידוע לה בפני המשטרה: "משום שעייפתי ... היא אחותי ונשרף לי הלב עליה... אני עייפתי, זה מה שקרה" (ת/52, עמ' 28, ש' 29 ועמ' 25, ש' 9). מצפייה בתקליטורי חקירות רימא, ניכר שדבריה לא נמסרו תחת לחץ. משניתנה לה הזדמנות לשנות מדבריה בחקירה, או להוסיף, אישרה רימא שכל מה שאמרה אמת, ולא ביקשה להוסיף או לשנות דבר (ת/52, עמ' 63, ש' 37-36 ועמ' 66, ש' 19-20).

באמרתה הרביעית והאחרונה במשטרה, חזרה בה רימא מדבריה באמרה השלישית וטענה כי סמר לא מסרה לה שרצחה את המנוחה (ת/54, עמ' 106, ש' 23-25).
העדפת אמרת רימא מחוץ לכתלי בית המשפט (ת/52)

61. לאחר שבחנתי את עדות רימא בבית המשפט, צפיתי בתקליטורים (ת/50, ת/52, ת/53, ת/54) המתעדים את מסירת אמרותיה במשטרה, קראתי בעיון אמרות אלה (ת/50, ת/52, ת/53, ת/54), כמו גם את תמלילי שיחות רימא עם לובנה (ת/30 ו-ת/31), הגעתי לכלל מסקנה שיש להעדיף את דברי רימא באמרתה השלישית במשטרה (ת/52) על פני עדותה, מהטעמים הבאים:

ראשית, האמרה כוללת תיאור מפורט של נסיבות התוודות סמר בפניה (ת/52). התיאור כולל, בין היתר, את הרקע להתוודות (מריבה עם אחיה בעניין אחר), עיתוי ההתרחשות (חודש מאי 2010), ומיקומה (קלקיליה), ציטוטים מפי סמר ("אני זאת שרצחתי, נשבעת לך באלוהים"), תגובת רימא לדברים ("ביום" מריבה בין הילדים, נסיעה במונית מקלקיליה חזרה ליפו ושוטטות באזור דירת המנוחה), באופן המקנה לגרסתה אמינות. יש בחזרת רימא, בדיוק רב, בהמשך החקירה, על פרטים אלה, כדי להקנות משנה אמינות לגרסתה.

שנית, התיאורים שמסרה רימא מתיישבים עם היחשפותה למודעה בעניין רצח המנוחה, במסדרון תחנת המשטרה, ועם תוכן שיחותיה עם אחותה לובנה, שנקלטו בהאזנת סתר, כפי שפורט בהרחבה לעיל. מדובר בתגובות ספונטניות ואותנטיות של רימא למראה המודעה, מבלי שהייתה מודעת להאזנת הסתר. מנגד, הכחשותיה המאוחרות של רימא, בבית המשפט, ואף באמרתה האחרונה במשטרה, הן הכחשות סתמיות, בלא כל פירוט והסבר ממשי, בניגוד לדברים המפורטים שנאמרו מפיה בשתי הזדמנויות, באמרה השלישית ותועדו בתיעוד חזותי.

62. הסנגור לא העלה טענה כלשהי - הן בסיכומיו בעל-פה והן בסיכומיו בכתב - ביחס לעדות רימא, או ביחס לאמרותיה מחוץ לכתלי בית המשפט.

מבחינת נסיבות התוודות סמר בפני אחותה רימא - ברצח המנוחה ביחד עם הנאשם - ניכרים אותות אמת משמעותיים, כדלקמן:

ההודאה ניתנה מפי סמר, על רקע סכסוך משפחתי מנותק לחלוטין מרצח המנוחה, באופן שההסתברות למניפולציה אפסית: ההודאה ניתנה על ידי סמר, באופן יזום ועצמאי, מבלי שכלל נשאלה על כך, באופן המקנה לה אמינות; ההודאה ניתנה בפני רימא, אחותה, שהיא גורם מגונן, ואין אפילו בדל טענה שביקשה להפלילה על לא עוול בכפה; ההודאה נמסרה שעה שהן סמר והן רימא כלל לא ידעו על קיום חקירת משטרה בעניין, וזמן רב קודם מעצרן וחקירתן, באופן המוסיף לה

אמינות.

63. מכח סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, לצורך הרשעה על סמך אמרה שהתקבלה לפי סעיף 10(א) לפקודת הראיות, יש צורך בדבר לחיזוק.

בענייננו, די בתוכן דברי רימא ללובנה בשיחות כפי שנקלטו בהאזנת הסתר (ראו סעיף 58 לעיל) מהן עולה שרימא ידעה על מעורבות סמר ברצח. דברים אלה מתיישבים יותר עם אמרתה השלישית של רימא במשטרה (ת/52) מאשר עם עדותה בבית המשפט.

64. לסיכום, מסקנתי היא שיש בדבריה המתוארים של רימא באמרתה השלישית במשטרה (ת/52) - לפיהם סמר התוודתה בפניה ברצח המנוחה ביחד עם הנאשם - כדי לחזק את עדות סמר, לרבות חלקו של הנאשם, ברצח המנוחה.

גרסת הנאשם

65. הנאשם העיד בבית המשפט, ומסר גרסה לקונית הדומה במהותה, לגרסאותיו במשטרה (ת/42+ת/43, ת/45 ו-ת/46), לפיה, אין לו כל מעורבות בעבירות המיוחסות לו. להלן תפורט גרסת הנאשם.

כללי

(א) הנאשם דבק בחפזו הן בהודעותיו והן בעדותו. הנאשם הכחיש היכרות עם המנוחה או כי אי פעם ראה אותה (פרוטוקול, עמ' 66, ש' 10-11) ואפילו טען כי כף רגלו מעולם לא דרכה בעיר יפו: **"בחיים שלי לא נכנסתי ליפו"** (פרוטוקול, עמ' 65, ש' 29), אף לא לצורך ביקור קרובי משפחה של רעייתו, המתגוררים ביפו (פרוטוקול, עמ' 66, ש' 1-3).

(ב) בעדותו, כמו גם במרבית הודעותיו במשטרה (ת/43, עמ' 11, ש' 10-11 ו-ת/45, עמ' 191, ש' 38), ניסה הנאשם להרחיק את עצמו מסמר, בדיוק במועד הרצח, שנה וחצי קודם מעצרו, וטען כי בתקופה זו כלל לא היה יחד עמה: **"שנה וחצי לא היינו ביחד"** (פרוטוקול, עמ' 82, ש' 27); **"אשתי כבר שנה וחצי שנתיים אצל ההורים שלה, שנה וחצי משהו כזה..."** (ת/43, עמ' 11, ש' 10-11).

גרסתו של הנאשם בעניין זה עומדת בסתירה לגרסתו, בהודעתו האחרונה במשטרה, לפיה, היה בקשר עם סמר בתקופה זו: **"נכון, אני הייתי איתה"** (ת/46, עמ' 55, ש' 11-20). אף בעדותו טען הנאשם כי באותה עת בדיוק, בקלקיליה, עסק במכירתם, בין היתר, של בגדים שסמר רכשה עבורו **"מלפני המעצר שלי בשנה וחצי"** (פרוטוקול, עמ' 71, ש' 17).

סתירה זו בין גרסאותיו של הנאשם, מלמדת, על רצונו להרחיק את עצמו מהאירוע, ומעוררת קושי רב במתן אמון באיזו מגרסאותיו.

(ג) הנאשם הכחיש בתוקף, הן בעדותו (פרוטוקול, עמ' 67, ש' 26-27) והן בהודעותיו (ת/43, עמ' 24, ש' 9; ת/45, עמ' 124, ש' 13-14) כי סמר הרתה אי פעם, וטען כי הפנה אותה לטיפול רפואי, בדיוק אצל אותם הרופאים שסמר נקבה בשמותיהם בעדותה (פרוטוקול, עמ' 67, ש' 20-22 ועמ' 46, ש' 13).

בעדותו ובהודעותיו, לא חסך הנאשם בפרטים וסיפר על החיים הקשים בחברת סמר. הנאשם סיפר כי "תפס" את סמר "בוגדת" בו ולכן הכה אותה, ושילח אותה לבית הוריה (פרוטוקול, עמ' 67, ש' 3-4). זאת, בניגוד לגרסתו בהודעתו במשטרה, לפיה מעולם לא הכה את סמר (ת/43, עמ' 23, ש' 14-38).

מצב כלכלי - חוב שכר דירה

(ד) אף בעניין מצבם הכלכלי של בני הזוג - שלפי גרסת סמר, היה המניע לרצח - עדות הנאשם אינה מתיישבת עם הודעותיו במשטרה. בעדותו טען הנאשם כי מצבם הכלכלי של בני הזוג, היה שפיר: **"המצב היה טוב אבל היא [סמר- י.ל.] כל הזמן התלוננה..."** (פרוטוקול, עמ' 71, ש' 25). מבחינת הודעות הנאשם מתקבלת תמונה מעט שונה. לטענת הנאשם, כשנה וחצי לפני מעצרו, התגורר אצל אחד, חליל מוסא בקלקיליה והיה חייב לו תשלום שכר דירה של כחצי שנה (ת/45, עמ' 65, ש' 19-7). בעדותו, הכחיש הנאשם כי אמר דברים אלה בחקירתו וטען: **"לא היה. ... אני לא זוכר שאמרתי במילים האלה"** (פרוטוקול, עמ' 74, ש' 30 ו-32). רק בלחץ החקירה הנגדית של התובעת, אישר הנאשם, בסופו של דבר, כי ייתכן והיה חייב שכר דירה של חודש בלבד (פרוטוקול, עמ' 75, ש' 6-7). הודעת הנאשם הוגשה בהסכמה, ולא נתבקשה חקירתם הנגדית של מי מהמעורבים בגביית ההודעה (החוקרים, המתמלל ו/או המקליט), באופן שאין כל בסיס ראייתי לטענת הנאשם לפיה, כביכול, הדברים לא נאמרו על ידו.

תימוכין לאמיתות גרסת סמר - בדבר חוב שכר הדירה - נמצא אף בגרסת הנאשם עצמו, בעימות עם סמר. הנאשם לא שלל את גרסת סמר בעניין עצם קיום החוב דמי שכירות (ת/48, עמ' 12, ש' 16-15), אך טען לעיתוי אחר של החוב, כ-7 עד 8 חודשים לפני מעצרו, ולא במועד שסמר תיארה, לפני האירוע: **"הסיפור הזה שבעה חודשים, שבעה חודשים או שמונה חודשים... זה המקסימום"** (ת/48, עמ' 15, ש' 30-27). התרשמותי היא שיש באישור הנאשם את עצם קיום החוב, חרף ניסיונו להרחיק את מועדו, וכן בסתירות בין גרסאותיו כדי לפגוע במהימנות גרסת הנאשם, ולחזק את אמינות גרסת סמר, אף בעניין מצבם הכלכלי הקשה של בני הזוג, שהיה המניע לשוד שהפך לרצח.

תלונות שווא, הטרדות טלפוניות ומצבה הנפשי של סמר

(ה) בעדותו, טען הנאשם כי סמר נהגה להגיש נגדו תלונות שווא: **"הלכה לרשות והתלוננה עליי לשון הרע שאמרתי... היא גם הלכה למשטרה ואמרה להם כל מיני דברים ולא עשיתי כלום. יש מסמכים שמוכיחים"** (פרוטוקול, עמ' 67, ש' 6-5 ו-8-9); **"כל חודש חודשיים הייתה הולכת למשטרה ומתלוננת עליי הרבה פעמים"** (פרוטוקול, עמ' 89, ש' 4-3). דברים דומים מופיעים גם בהודעות הנאשם במשטרה (ת/45, עמ' 22, ש' 4-5).

סמר לא נחקרה בנושא זה בחקירתה הנגדית.

עוד טען הנאשם כי סמר נהגה להטרידו טלפונית וכי בכל פעם שהשיגה את מספר הטלפון הנייד שלו, נאלץ להחליפו (פרוטוקול, עמ' 81, ש' 4 ו-8-9; ת/43, עמ' 11, ש' 32-31; ת/46, עמ' 47, ש' 32-30). גם בנושא זה לא נחקרה סמר בבית המשפט.

עוד טען הנאשם כי סמר חולה בנפשה (פרוטוקול, עמ' 67, ש' 18-14).

למרות דחיות רבות שניתנו להגנה לצורך זה, בסופו של דבר, לא הוגשה מטעמה ראייה כלשהי, לתמיכה באיזו מהטענות המתוארות.

מושכלת יסוד בדיני הראיות, היא כי הימנעות בעל דין מהצגת ראיה פועלת לחובת אותו בעל דין:

"...כלל נקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעל-דין בחזקתו שלא ימנע מבית המשפט ראיה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה, הייתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי-הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה."

(ע"א 548/78 אלמונית נ' פלוני, פד"י ל"ה(1) 736, 760).

גרסת סמר - עלילה

(ו) במשטרה, בתגובה לגרסת סמר שהוצגה בפניו, כמו גם לחשדות שהטיחו בפניו החוקרים, טען הנאשם כי סמר מעלילה עליו: **"היא מעלילה עליי, היא מעלילה עליי, אם היא אומרת שזה כך ושזה כך... כן סמר"** (ת/45, עמ' 26, ש' 22-23) ואף פירט את מניעיה האפשריים של סמר, לדעתו: **"היא שונאת אותי, היא אוהבת מישהו אחר, לא רוצה להעליל עליו, רוצה להעליל עליי"** (ת/45, עמ' 194, ש' 1-2); **"כל זה היא נטפלת אליי בגלל שיש בינו בעיות"** (ת/46, עמ' 87, ש' 4).

למרביית ההפתעה, דווקא בעימות (ת/48) - ההזדמנות הראשונה, שניתנה לנאשם מאז מעצרו להטיח בפני סמר, באופן בלתי אמצעי את טענותיו - הסתפק הנאשם בהכחשה לקונית של המעשים: **"לא"**; **"אני לא עשיתי שום דבר"**; **"אין דבר כזה"**; **"זה לא אני"** וכדומה.

אף לאחר שהחוקרים דירבנו את הנאשם לפנות ישירות לסמר: **"שאל אותה, שאל אותה למה את משקרת... שאל אותה, הנה היא נמצאת לפנייך, שאל אותה למה את משקרת"** (ת/48, עמ' 13, ש' 14 ו-16-17), פנה הנאשם לסמר, וגם אז הסתפק בחזרה לקונית על טענתו: **"...את משקרת"** (ת/48, עמ' 13, ש' 21), מבלי לפרט, או לנסות להפריך, איזו מטענותיה המפורטות של סמר כלפיו.

מבחינת התנהלותו המתוארת של הנאשם, בעימות עם סמר, הרושם המתקבל הוא שהתנהלות זו מתיישבת יותר עם תחושת אשמה - וחשש הנאשם לטעון בפני סמר טענות מפורטות יותר שמא תעמיק בהפללתו - יותר מאשר זעקת חפות כנה ואמיתית של הנאשם.

הסרטון והתמונות (ת/8 ו-ת/8ה)

(ז) בהתייחסו לסרטון ולתמונות, כפי שתואר בהרחבה בסעיף 34 לעיל, הכחיש הנאשם, בעדותו ובהודעותיו, כי הוא הגבר המופיע בתמונות.

באשר לאישה, בעדותו, הכחיש הנאשם כי מדובר בסמר אך אישר כי האישה בתמונה דומה לה (פרוטוקול, עמ' 66, ש' 31).

גרסת הנאשם, בהודעותיו במשטרה ביחס לזיהוי דמות האישה, נעה בין אישור וסיוג לסירוגין (ת/45, עמ' 167-169), לאחר שבחקירתו במשטרה, זיהה אותה באופן ספונטני **"זאת סמר כן"** (ת/45, עמ' 167, ש' 35 ועמ' 168 ש' 1), כמפורט בהרחבה בסעיף 36 לעיל.

דנ"א (ת/13-ת/17)

(ח) מבחינת הודעות הנאשם - כפי שתואר בסעיף 26 לעיל - נראה שהנאשם הוטרד מדברי החוקרים אודות הימצאות הדנ"א שלו בזירת הרצח וניכר שהנאשם לא ידע על עצם קיום הראייה ואת משמעותה לא הבין.

החוקר הסביר לנאשם, באריכות רבה, אודות ראיית הדנ"א (ת/45, עמ' 115 ואילך). בתגובה להסברי החוקר, ביקש הנאשם להתייעץ עם עורך דין (ת/45, עמ' 144-145, ש' 39-35 ו-10). מספר ימים לאחר מכן, לאחר שנועץ בעורך דין, טען הנאשם: **"אני לא יודע, תראה לי אותו את הDNA או שאני לא יודע מה קוראים לו"** (ת/46, עמ' 8, ש' 26-28). לעומת זאת, גרסת הנאשם ביחס להימצאות טביעות אצבע שלו בזירה, הייתה נחרצת הרבה יותר: **"תקשיב, הבאת לי טביעות אצבע? הבאת לי טביעות אצבע? ... תביא לי את ההוכחות, הראיות או רק אנשים מספרים"** (ת/45, עמ' 30, ש' 32-34).

כפי שנקבע בסעיף 29(ג) לעיל, לא בכדי הפגין הנאשם בטחון עצמי רב בעניין זה, שכן היה מודע לשימוש שעשה בכפפות בזירה, על מנת להימנע מזיהוי באמצעות טביעות אצבע. לא בכדי גרסת הנאשם בעניין ראיית הדנ"א, מהוססת

יותר.

(ט) לראשונה בעדותו, נתן הנאשם הסבר להימצאות דנ"א שלו על מכנסי התינוק והסביר: **"אולי בגלל שתוך כדי המכירות נפלה שיערה לשם או הזירה שלי למכנס, הכל יכול לקרות עם דנ"א"** (פרוטוקול, עמ' 68, ש' 9-8). הסנגור הסתפק באישור סמר בחקירתה הנגדית כי קיבלה בגדים מאחיה (פרוטוקול, עמ' 48, ש' 14-7). בחקירתה הנגדית, לא עומתה סמר עם גרסת הנאשם, לפיה רכשה את הבגדים, על מנת שהנאשם יוכל למכרם (פרוטוקול, עמ' 70, ש' 19). סמר אף לא נחקרה מפורשות בנוגע לאפשרות שביקשה להפיל את הנאשם, באמצעות שימוש בפרטי ביגוד אלה - מכנסי התינוק והשרוכים - לצורך ביצוע הרצח, לאחר שבמועד מוקדם, "הכתימה" אותם בדנ"א של הנאשם, הכל כדי להפיל על לא עוול בכפו. אף מטעם זה, אין בגרסתו זו של הנאשם, כדי לעורר ולו ספק סביר, אף בהקשר זה.

עדות חסן

(י) בהודעתו במשטרה הכחיש הנאשם, מכל וכל, שהתקשר אי פעם לחסן, או היכרות כלשהי עמו (ת/46, עמ' 60). כה עז היה רצונו של הנאשם להרחיק את עצמו מכל פרט, או עד, הקשורים באירוע, עד כדי כך, שאף לאחר שחסן העיד בבית המשפט - בנוכחות הנאשם - המשיך הנאשם לטעון בעיקשות כי אינו מכיר את חסן וכלל אינו זוכר אותו (פרוטוקול, עמ' 79, ש' 12 ועמ' 80, ש' 1). בהודעותיו במשטרה, סרב הנאשם לאשר כל קשר למנוי 566 - המשותף לו ולסמר - שמספרו המלא נמצא בזיכרון הטלפון הנייד של חסן (ת/46, עמ' 51, ש' 26 ו-ת/33) אך בעימות עם סמר, טען כי מנוי 566 שייך לסמר - **"זה שלה"** (ת/48, עמ' 28, ש' 32).

חוסר זיכרון

(יא) בחינת עדות הנאשם מעלה כי היא רצופה קשיי זיכרון, באופן הגורע מאמינותה ואינו מאפשר ליתן לה משקל של ממש. בולט הדבר במיוחד ביחס לפרטים שמסר הנאשם ובאמצעותם ניסה לבסס את גרסתו המתכחשת. כך למשל, טען הנאשם כי סמר ביקשה להפיל על לא עוול בכפו, מאחר שגירש אותה מביתו לאחר שלטענתו: **"תפסתי אותה מדברת עם גבר אחר"** (פרוטוקול, עמ' 83, ש' 5). למרות שטען כי אירוע כזה התרחש מספר פעמים, לא זכר הנאשם מתי התרחש אירוע מסוג זה, ולו פעם אחת (פרוטוקול, עמ' 83, ש' 7). בדומה, ניסה הנאשם להרחיק את עצמו ממנוי מספר 566 - שמספרו נמצא בזיכרון הטלפון של חסן (ת/33) - בטענה שהחליף כרטיס SIM רבים (פרוטוקול, עמ' 80, ש' 2, עמ' 81, ש' 1-4). לשאלות חוזרות, בניסיון לברר מועדי ההתרחשות הנטענת, השיב הנאשם: **"אני לא זוכר, לא יודע"** (פרוטוקול, עמ' 81, ש' 16) ושוב **"לא זוכר"** (פרוטוקול, עמ' 81, ש' 26) ובהמשך **"לא זוכר"** (פרוטוקול, עמ' 81, ש' 28). הנאשם נאחז בשכחה כמפלט נוח, אף ביחס לפרטים שמסר בהודעותיו במשטרה. כך למשל, טען הנאשם שאינו זוכר את גרסתו ביחס לחוב דמי שכירות הדירה בקלקיליה (פרוטוקול, עמ' 74, ש' 25, 32); בדומה, טען הנאשם שאינו זוכר כי בחקירתו במשטרה זיהה את סמר (פרוטוקול, עמ' 78, ש' 14-17); באופן דומה טען הנאשם כי אינו זוכר את חסן, למרות שעדותו ניתנה לאחר שחסן העיד בבית המשפט, בנוכחות הנאשם (פרוטוקול, עמ' 79, ש' 13, 15); הנאשם המשיך וטען כי אינו זוכר אף את גרסתו במשטרה, לפיה במועד האירוע, צבעה סמר את שיערה, שבמקור הוא בצבע שחור, לבלונד (פרוטוקול, עמ' 85, ש' 20-32). כה נוח היה מפלט אי הזיכרון עבור הנאשם, עד שבשלב מסוים, אף לשאלה האם ייתכן שמסר דברים לא נכונים במשטרה, השיב: **"לא זוכר"** (פרוטוקול, עמ' 76, ש' 4-5).

הקושי במתן אומן בטענת חוסר הזיכרון של הנאשם, מתעצם לאור תשובתו לשאלה בדבר מועד מעצרו. גם אם ניתן לקבל שהנאשם אינו זוכר את מועד מעצרו המדויק, תשובת הנאשם "אחרי מאה שנה איך אני יכול לדעת?" (פרוטוקול, עמ' 68, ש' 24-26), בלשון המעטה, אינה מעוררת אומן. נוכח קשיי הזיכרון המרובים שלו, למרות גילו הצעיר, נשאל הנאשם האם הוא סובל מבעיות רפואיות, והשיב בשלילה (פרוטוקול, עמ' 86, ש' 3-6). בפי הנאשם לא היה הסבר מספק, לשאלת בית המשפט, כיצד בהודעותיו במשטרה השיב לשאלות החוקרים ביחס לראיות שהוצגו בפניו ואילו בבית המשפט, השיב, שוב ושוב, שאינו זוכר (פרוטוקול, עמ' 86, ש' 7-13).

ממצאי מהימנות הנאשם

66. גרסתו המגמתית והלקונית של הנאשם, כמפורט בהרחבה לעיל, הותירה רושם עגום ובלתי מהימן בעיניי. אמנם הנאשם טען בעקביות לחפותו, אך באופן עקבי לא פחות, לא הצליח לעגן איזה פרט מגרסאותיו, ולו בבדל ראייה, שיש בה כדי לעורר ספק ספיקא בגרסת סמר בעניין אחריותו לרצח המנוחה; אף ברצף קשיי הזיכרון של הנאשם, במיוחד ביחס לפרטים מהותיים, יש כדי לפגום במהימנות ובמשקל גרסתו. על רקע זה, צורמת במיוחד, "הצלחתו" של הנאשם לזכור ב"צלילות מופלאה" את מועד פרידתו מסמר, במקריות מתמיהה, בדיוק במועד הרצח. התרשמותי היא שמדובר בגרסה מגמתית ופשטנית, שלא נועדה אלא כדי להרחיק אותו מאירוע הרצח. לא השתכנעתי שיש ממש בטענת הנאשם כי סמר העלילה עליו עלילת שווא. הנאשם לא הצליח לבסס בראייה כלשהי אפילו את טענתו, לפיה, כביכול, גם בעבר הגישה סמר נגדו לרשות הפלסטינאית, תלונות שווא.

מבחינה מעמיקה של כלל גרסאות הנאשם, בכל שלבי ההליך, כמו גם אופן מסירת עדותו בפניו, לא הצלחתי למצוא - לא בעדות הנאשם, לא בהודעותיו במשטרה ולא בעימות עם סמר - את זעקת החפות המצופה מנאשם המבקש לזכותו, מהעבירה החמורה ביותר בספר החוקים. כל שמצאתי הם ניסיונות שטחיים, נטולי פרטים, נעדרי תימוכין ולרוב סתמיים, להתנער ממשקלן הכבד של כלל הראיות הקושרות אותו לרצח. לאור כל האמור, אני דוחה את גרסת הנאשם כבלתי מהימנה וקובע שאין בה לעורר, ולו ספק סביר באשמתו.

העדפת גרסת סמר על גרסת הנאשם

67. הקשבתי רוב קשב לעדות סמר ובחנתי אותה בקפידה וביסודיות. מצאתי להעדיף את גרסת סמר, על פני גרסתו המתכחשת של הנאשם, בראש וראשונה, משום שפרטים רבים בגרסתו נתמכים בשלל ראיות חיצוניות, שאינן קשורות זו בזו, ואין לה שליטה עליהן, באופן המקנה לגרסתו זו מהימנות ומשקל, ברמת הוודאות הנדרשת לצורך הרשעה בפלילים. כך למשל, מסלול נסיעת הנאשם וסמר ביום הרצח, מקלקיליה ליפו ובחזרה, ועיתוי הימצאותם על פני המסלול בנקודות זמן שונות, כפי שעולה ממספר ראיות חיצוניות ואובייקטיביות (עדות חסן, איכוני הטלפונים-ת/20-א-ג, הסרטון-ת/8 והתמונות-ת/8ה). כל אלה מתיישבים באופן מלא עם גרסת סמר.

כך, פרטי הלבוש המדויקים, שלבשה סמר בשלבים השונים של האירוע: תחילה שמלה ארוכה וכיסוי ראש מוסלמי מסורתי, ובהמשך, מכנסי ג'ינס וחולצה שחורה, כפי שעולה מהראיות (הסרטון-ת/8ה, התמונות-ת/8ה ועדות חסן). אף ראיות אלה מתיישבות באופן מלא עם גרסת סמר.

כך, אופן מציאת הגופה (כפותה בגפיה ופריט לבוש מבד תחוב בפיה); סיבת המוות (תשניק מכני כפול כתוצאה מהמנח המתואר); מצבה של הדירה (אי סדר מוחלט), ומציאת חומר גרגירי לבן על פני המנוחה, כפי שעולה מהראיות (עדויות בנה ונכדה של המנוחה-ת/21-ת/24, דו"ח מעבדה ניידת-ת/1 וחוות דעת הרופא המשפטי (ת/6א+ב). גם מגוון ראיות אלה, מתיישבות באופן מלא עם גרסת סמר.

אף שסמר לא ציינה בעדותה שהנאשם חבש כובע ביום האירוע, פרט זה שמסר חסן בעדותו, מתיישב באופן מלא עם הסרטון-ת/8 והתמונות-ת/8ה, באופן המתיישב עם גרסת סמר.

68. בנוסף, עדות סמר הותירה רושם מהימן בעיניי.

מעמידת סמר על דוכן העדים, ומאופן מתן עדותה, ניכר בה שמעמד מסירת עדות מפלילה נגד הנאשם - בעלה, קשה עליה. עם זאת, התרשמתי שדברי סמר נמסרו מתוך נהמת ליבה, וכי עדותה ביחס לפרטי השתלשלות האירוע בכלל - וביחס לחלקו של הנאשם ברצח בפרט - כנים, אמינים, עקביים, משקפים את המציאות כהווייתה, ומעוגנים כדבעי בשלל ראיות חיצוניות, כפי שפורט בהרחבה לעיל.

69. למען הסר ספק, השתכנעתי מעבר לכל ספק סביר, שאין כל ממש בטענתו הלקונית של הנאשם, לפיה, כביכול, סמר הזידה להפלילו על לא עוול בכפו.

לסיכום, מצאתי להעדיף עדותה - המהימנה והנתמכת בשלל ראיות - של סמר, על פני עדותו המתכחשת, הלקונית והבלתי מהימנה של הנאשם.

ממצאי עובדה

70. לאור כל האמור, אני קובע כי הוכח, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם הוא שותפה של סמר ברצח המנוחה ובקשירת הקשר, וכי הוכחו, במידת הוודאות הנדרשת, העובדות המפורטות בכתב האישום, המקימות את כל רכיבי העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום, ובעיקר אלה:

(א) הנאשם וסמר, קשרו קשר לשדוד את המנוחה בדירתה. במסגרת הקשר, הגיעו הנאשם וסמר לדירה.

(ב) כשפתחה המנוחה את דלת הדירה, התנפל עליה הנאשם וסתם את פיה באמצעות ידו. הנאשם גרר את המנוחה לתוך הדירה והשכיב אותה על הרצפה בסלון הדירה. הנאשם כפת, באמצעות שרוכי נעליים, את רגליה של המנוחה ואת ידיה מאחורי גבה. הנאשם דחף לתוך פיה של המנוחה את מכנסי התינוק שהביאו עמם ושסמר מסרה לו על פי דרישתו, וזאת על מנת להקל על ביצוע השוד.

(ג) הנאשם וסמר חיפשו ברחבי הדירה שלל. הנאשם גנב מהדירה סכום כסף. סמר גנבה מהדירה בושם. השניים גנבו מהדירה תכשיטים נוספים.

(ד) בשלב זה, עזבו הנאשם וסמר את הדירה כשהם מותירים את המנוחה כשהיא על רצפת הסלון, שכובה על גבה, כפותה ומחוסרת הכרה, ומכנסי תינוק תחובים בפיה.

(ה) כתוצאה ממעשי הנאשם וסמר - כפיתת המנוחה ותחיבת מכנסי תינוק עמוק לתוך פיה - נחנקה המנוחה ונגרם מותה.

דיון משפטי

כללי

71. למעלה מן הצורך, למרות שהסנגור לא חלק על כך, לאור חומרת העבירות, בחנתי את רכיביו והגעתי למסקנה שבענייננו, התקיימו כל יסודות העבירות המיוחסות לנאשם.

72. לנאשם מיוחסות שתי עבירות:

(א) רצח תוך ביצוע עבירה אחרת (שוד, לפי סעיף 402(ב)), לפי סעיף 300(א)(3) לחוק.
(ב) קשירת קשר לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

להלן תיבחן התקיימות יסודות כל עבירה בנפרד.

רצח תוך ביצוע עבירה לפי סעיף 300(א)(3) לחוק

73. כך מוגדרת העבירה בחוק:

300(א) העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(3) גורם במזיד למותו של אדם תוך ביצוע עבירה או תוך הכנות לביצועה או כדי להקל על ביצועה;

74. בהתייחסו לעבירת הרצח תוך ביצוע עבירה אחרת, קבע בית המשפט העליון כי:

"סעיף 300(א)(3) 'קובע עבירה תוצאתית אשר יסודה העובדתי הוא גרימת מוות שלא תוכננה מלכתחילה, אלא התרחשה במהלך ביצוע עבירה אחרת, כאשר גם הכנות לביצוע העבירה האחרת וגם צעדים אשר ננקטו להקל על ביצועה הינם חלק ממהלך ביצוע העבירה. היסוד הנפשי הנדרש בסעיף 300(א)(3) שונה מן היסוד הנפשי הנדרש בעבירת רצח בכוונה תחילה הקבועה בסעיף 300(א)(2) לחוק. הרשעה בעבירת רצח לפי סעיף 300(א)(3) לחוק אינה מחייבת קיומה של מטרה מיוחדת לגרום למותו של אדם, אלא די במודעות ליסוד העובדתי של העבירה ולהתקיימות נסיבותיה, ובאשר לרכיב התוצאתי - מודעות לאפשרות גרימת המוות ויחס רצוני של פזיזות להתרחשותה. ...הסדר זה נובע מן החומרה המיוחדת שייחס המחוקק למעשהו של אדם הגורם למות אחר 'במזיד', קרי תוך שהוא ער לסכנה הקטלנית ומגלה קלות דעת או אדישות להתמשותה, ובעת שהוא מבצע עבירה אחרת. אמנם היסוד הנפשי ביחס לגרימת מותו של האחר במקרה זה נופל מ-'כוונה תחילה' הנדרשת להרשעתו ברצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק, אך העובדה כי העדיף במודע את מטרת ביצוע העבירה האחרת על פני חיי-האדם שקיפח במהלך ביצועה הינה נסיבה חמורה דיה לראות במעשהו רצח".

(ע"פ 8295/11 שקרא נ' מדינת ישראל (10.10.2013), פסקאות 12-13; להלן: "פ"ד שקרא").

75. הרכיב העובדתי "גורם במזיד למותו של אדם תוך ביצוע עבירה" טומן בחובו דרישה לקשר סיבתי עובדתי ומשפטי בין מעשי הנאשם למותו של האדם.

כידוע, "תנאי בלתו אין להרשעת נאשם בעבירת המתה הוא קיומו של קשר סיבתי בין מעשיו לבין תוצאת המוות. הפסיקה קבעה כי הקשר הסיבתי בעל שני רבדים: העובדתי והמשפטי. ... הפסיקה הגדירה את הקשר הסיבתי העובדתי באופן הבא: 'בבוחנו את דבר קיומו של קשר סיבתי עובדתי על בית-המשפט לקבוע אם ההתנהגות נשוא האישום מהווה סיבה פיזית הכרחית בשרשרת הסיבתית שהסתיימה בתוצאה הטראגית' (ע"פ 4230/99 אבו ג'אנם נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (1) 34, 42). הקשר הסיבתי המשפטי שזור במבחן הצפיות. המבחן בעבירת רצח הוא אובייקטיבי. די בכך שניתן היה לצפות באורח סביר את התוצאה הקטלנית ושצריך היה לצפות (שם, אבו ג'אנם). הדרישה לצפיות מופנית לתוצאה הקטלנית, לאו דווקא בדרך המסוימת שאליה התכוון המבצע. הקשר הסיבתי המשפטי 'כולל צפייה של התוצאה. ככלל, די בהתקיימו של יסוד זה ולכן גם אם התוצאה הצפויה התרחשה באופן שונה מהצפוי, אין בכך כדי לנתק את הקשר הסיבתי' (ע"פ 5870/01 חסיין נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 221, 232)."

(ע"פ 10023/06 טואלבו נ' מדינת ישראל (09.12.2009), פסקה 4).

76. בחינת כלל התשתית הראייתית, וממצאי העובדה שפורטו בסעיף 70 לעיל, מובילה למסקנה שבעניינו של הנאשם, התקיימו כל הרכיבים הנדרשים לצורך הרשעתו בעבירת הרצח, תוך כדי עבירה אחרת, כפי שיפורט להלן:

היסוד העובדתי

77. בעניינו, מתקיים היסוד העובדתי הנדרש - גרימת מוות שלא תוכננה מלכתחילה, אלא התרחשה במהלך ביצוע עבירה אחרת. הנאשם כפת את גפי המנוחה, תחב את מכנסי התינוק לתוך פיה והותירה כך בדירה, על מנת להקל, בין היתר, על ביצוע השוד. סיבת המוות, היא חנק מכני כפול.

מבחן הקשר הסיבתי

78. לא הובאה כל ראיה ממשית שיש בה להעלות ולו ספק סביר לפיה מותה של המנוחה היה נגרם באותו אופן, זמן ומקום, אלמלא עשה הנאשם את המעשים המתוארים. די בכך כדי לקבוע שבעניינו, מתקיים מבחן הסיבה-בלעדית-אין וקיומו של קשר סיבתי עובדתי.

79. הקשר הסיבתי המשפטי שזור כאמור ב"מבחן הצפיות הסבירה".

"בעניין פלוני נקבע בחוות דעתה של השופטת ארבל כי במקרים בהם הנאשם הוא הגורם הישיר לתוצאה, שאלת הקשר הסיבתי המשפטי כלל לא תתעורר, שאז יש לקבוע כי אם הנאשם צפה את התוצאה מבחינה סובייקטיבית הוא גם היה צריך לצפותה מבחינה אובייקטיבית (שם, פסקה 18). השופטת ארבל עמדה בחוות דעתה על שתי דוגמאות בהן יתכן שתעלה שאלת הקשר הסיבתי המשפטי - מקרים בהם נקבע כי ישנו גורם זר מתערב או מקרים בהם מדובר בקושי הנובע בשל הרשעה מכוח דיני השותפות על יסוד ביצוע בצוותא".

(ע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל (20.02.2014), פסקה 141).

80. בעניינו, הנאשם - שעל פי ממצאי העובדה הוא המבצע העיקרי - יכול וצריך היה לצפות, מבחינה סובייקטיבית ואובייקטיבית, כי הותרת המנוחה - קשישה בת 75 שנה, כשהיא שכובה על הרצפה, כפותה בידיה וברגליה, כשמכנסי תינוק תחובים בפיה - לבדה בדירה, תגרום לתוצאה הקטלנית של מות המנוחה. מעשיו המתוארים של הנאשם, מובילים למסקנה שהיה מודע לאפשרות גרימת מות המנוחה.

81. יתרה מכך, בעניינו ניתן להחיל אף את הוראת סעיף 309 לחוק, המטיל אחריות למוות ומגדיר מצבים בהם הקשר הסיבתי למוות של אדם אינו מתנתק חרף התערבות גורם זר בלעדיו אין, ביניהם: טיפול רפואי רשלני, היעדר קבלת טיפול רפואי, מחדל של המנוח ומחלה שהייתה מביאה ביום מן הימים למוות של המנוח.

היסוד הנפשי

82. היסוד הנפשי הנדרש הוא מודעות ליסוד העובדתי של העבירה ולנסיבות. המודעות הנדרשת היא מודעות לאפשרות גרימת המוות ויחס רצוני של פזיזות, שמשמעותה אדישות לאפשרות התרחשות התוצאה. למרבה הצער, מעשהו של הנאשם אינו נדיר, ובנסיבות דומות לעניינו, כבר קבע בית המשפט העליון שמתקיימים שני הרכיבים החיוניים - מודעות לאפשרות גרימת המוות ושוויון נפש לאפשרות התרחשות התוצאה - המגבשים את היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירת הרצח, תוך כדי עבירת שוד:

מודעות לאפשרות גרימת המוות:

"גרסת המערער מלמדת ללא צל של ספק כי היה מודע לסכנה הנשקפת לחיי המנוח וצפה את האפשרות כי מעשי החבורה - הכאת המנוח וחסימת דרכי נשימתו בעודו כפות - יובילו להתממשותה... חרף זאת, בחר המערער להמשיך בביצוע השוד כמתוכנן וחיפש רכוש בדירה במשך כ-15 דקות, במהלכן נותר המנוח כפות למיטה כשדרכי נשימתו חסומות. המערער צפה את אפשרות מותו של המנוח גם בעת שעזב את הדירה, ואף על פי כן לא נקט כל פעולה על מנת למנוע את התוצאה המרה".

(פ"ד שקרא, פסקה 15).

שוויון נפש לאפשרות התרחשות התוצאה הקטלנית:

"המערערים תקפו באישון לילה אדם מבוגר, בעודו נם במיטתו. המערערים הכו אותו וכרכו על פניו חולצות באופן שחסם את דרכי הנשימה שלו. לאחר שניסיונם למצוא כסף בדירתו של המנוח העלה חרס, הם הותירו אותו כפות בדירתו ללא יכולת תזוזה. מעשיהם אלה של המערערים מעידים עליהם כאלף עדים, כי גילו יחס של שוויון נפש לאפשרות גרימת מותו של המנוח".

(ע"פ 11426/03 חואמדה נ' מדינת ישראל, (31.12.2008), פסקה 44).

וכן:

"המנוחה, בת 66 במותה, נכפתה ונעקדה בתחילת השוד על ידי המערער, דרכי הנשימה שלה נחסמו בשכבות שלסרט דביק רחב, והיא הושארה במצב זה משך 30-40 דקות. די במעשים אלה כשלעצמם, כדי להוכיח אדישות מצד המערער לגורלה של המנוחה".

(ע"פ 9256/11 פידיניאן נ' מדינת ישראל (23.09.2014), פסקה 24).

83. לאור כל האמור, אני קובע שבעניינו של הנאשם, מתקיים היסוד הנפשי של פיזיות לפי סעיף 20(א)(2) לחוק, בחלופה של אדישות לאפשרות התרחשות התוצאה הקטלנית.

בעניינו, לא מתקיימת החלופה של "קלות דעת", לפי סעיף 20(א)(2) לחוק, הן לאור פסיקת בית המשפט העליון בנסיבות דומות (פ"ד פידיניאן לעיל), הן לאור קו ההגנה שנקט הנאשם, והן משום שהטענה כלל לא הועלתה על ידי ההגנה.

84. לאור כל האמור, אני קובע שהוכחו כל יסודות עבירת הרצח, תוך כדי עבירה אחרת, לפי סעיף 300(א)(3).

עבירת השוד לפי סעיף 402(ב) לחוק

85. על מנת להרשיע את הנאשם ברצח תוך כדי עבירה אחרת מסוג שוד, יש לבחון האם התקיימו יסודות עבירת השוד. כידוע, ארבע יסודות בעבירת השוד:

(1) מעשה גניבה.

(2) מעשה אלימות.

(3) מעשה האלימות נעשה בשעת גניבה, או בתכוף לפני או אחריה.

(4) מעשה האלימות נועד להשיג את החפץ הנגנב, לעכבו, או להתמודד עם התנגדות למעשה הגניבה.

86. בענייננו, ובהתאם לממצאי העובדה שנקבעו כמפורט בסעיף 70 לעיל, הנאשם ביצע מעשי אלימות כלפי המנוחה לפני שהחל בגניבה: הנאשם התנפל על המנוחה, סתם את פיה, גררה, השכיבה, כפת ידה ורגליה ותחב מכנסי תינוק לתוך פיה. מעשי האלימות שביצע הנאשם נועדו להתמודד עם ההתנגדות למעשה הגניבה. לאחר מכן, הנאשם גנב מהדירה סכום כסף ותכשיטים.

לאור כל האמור, בענייננו, מתקיימים כל רכיבי עבירת השוד במלואם, והיא ממלאת את התנאים להיותה עבירה אחרת; מעשה ההמתה מהווה עבירה נלווית למעשה השוד.

קשירת קשר לפי סעיף 499(א) לחוק

87. כך מוגדרת העבירה בחוק:

499 (א) הקושר קשר עם אדם לעשות פשע או עוון, או לעשות במקום שמחוץ לישראל מעשה שהיה בגדר פשע או עוון אילו נעשה בישראל והוא עבירה גם לפי דיני אותה מקום, דינו - (1) אם העבירה היא פשע - מאסר שבע שנים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר;

88. על פי פסיקה ענפה "עבירת הקשר היא ברייה בפני עצמה, עבירה ככל העבירות אחרות, ומאותו רגע שנוצר הקשר הפלילי הרי העבירה היא שלמה ומושלמת, ואין נפקא מינה אם העבירה שלשם עשייתה נוצר הקשר אכן באה לכלל ביצוע או לא בוצעה" (ע"פ 388/78 שעבן נ' מדינת ישראל לג(2) 372, פסקה 5).

89. אמנם, לא נתבררה, במידת הוודאות הנדרשת, זהות יוזם השוד בדירת המנוחה. עם זאת, הוכח, במידה הנדרשת, כי הנאשם וסמר פעלו בתיאום, על בסיס תוכנית מוקדמת, במסגרתה, הצטיידו מראש בכלים לביצוע העבירה, בכללם שרוכים, פטיש ומכנסי תינוק. לפיכך, מתחייבת המסקנה כי הנאשם וסמר קשרו ביניהם קשר לביצוע עבירת שוד כהגדרתה בסעיף 402(ב) לחוק. עבירת הקשר הוכחה, הן מעצם השלמת עבירת השוד (עבירה מסוג פשע) והן מעדות סמר, שנמצאו לה חיזוקים למכביר ושאותה מצאתי לאמץ.

סיכום

90. לאור כל האמור, ועל יסוד ממצאי העובדה שפורטו בסעיף 70 לעיל, אמליץ לחברי להרשיע את הנאשם בעבירת רצח תוך כדי ביצוע עבירה אחרת, לפי ס' 300(א)(3) לחוק ביחד עם סעיף 402(ב) לחוק ובעבירת קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א) לחוק, כמיוחס לו בכתב האישום.

ירון לוי, שופט

השופטת שרה דותן:

אני מסכימה.

**שרה דותן, שופטת
אב"ד**

השופט אבי זמיר:

אני מסכים.

אבי זמיר, שופט

סוף דבר

על דעת כל חברי ההרכב, אנו מרשיעים בזאת את הנאשם בעבירות של רצח תוך ביצוע עבירה לפי סעיף 300(א)(3) ביחד עם סעיף 402(ב) לחוק ובעבירת קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק. **ניתנה היום, ה' ניסן תשע"ה, 25 מרץ 2015, במעמד הצדדים.**

ירון לוי, שופט

אבי זמיר, שופט

**שרה דותן, שופטת
אב"ד**